

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

12. ČÍSLO / XII. ROČNÍK

8 Kč (12Sk)

21. BŘEZNA 2004

Z obsahu:

**Z projevu
Jana Pavla II.
k členům Kongregace
pro nauku víry**
- strana 2 -

Pokání
Nebudete-li činit pokání,
všichni podobně
zahynete (Lk 12,3)
- strana 4 -

**Uslyšet Boha
v mlčení hvězd**
Bernard Cordier
(1912-1993)
byl neobyčejný člověk...
- strana 5 -

**Dopis sv. Daniela
Comboniho
o svatém Josefu**
- strana 8 -

**Svatý Josef,
člověk mlčení**
- strana 9 -

**Eucharistie jako
střed neděle**
Prof. Antonín Ziegenaus
- strana 10 -

**Uzdravující síla
Eucharistie**
Účastníme-li se mše svaté
s vírou a čistým srdcem,
máme nejplnější přístup
k tajemství
našeho vykoupení
- strana 12 -

*Otče, zhřešil jsem proti Bohu
i proti tobě... (Lk 15,21)*

Z projevu Jana Pavla II. k členům Kongregace pro nauku víry

Vášim úkolem je rozvíjet a chránit pravdu katolické víry ve službách učitelského úřadu Petrova nástupce.

V tomto duchu je možno charakterizovat profil vaší zvláštní kompetence jakožto „pastýřský“, protože má podíl na všeobecném poslání nejvyššího pastýře (srov.

Jistě, svědectví života je prvním slovem, které evangelium hlásá, ale takové slovo nestačí, „jestliže není hlásáno jméno, učení, život a zaslíbení, království a tajemství Ježíše z Nazareta, Božího Syna“ (Evangelii Nuntiandi 22). Toto jasné hlásání je nutné, aby pohnulo srdcem k při-

které jsem vícekrát vyzval celou Církev a ke které ji chci povolát znovu na začátku tohoto třetího tisíciletí.

Téma, zdůrazňované již při jiných příležitostech, se týká **přijímání dokumentů učitelského úřadu věřícími katolíky, kteří jsou bezprostředními reakcemi sdělovacích prostředků spíše deorientovaní než informovaní.**

Ve skutečnosti přijetí dokumentu je třeba pojímat spíše než jako mediální fakt především jako významnou církevní událost, při které bereme na vědomí sdělení učitelského úřadu, a to ve společenství a v srdečném sdílení církevní nauky. Jedná se totiž o autoritativní slovo, které vrhá světlo na pravdu víry a některé aspekty katolické nauky popírané nebo přehlížené dílčími proudy myšlení a jednání. Právě tato jeho učitelská platnost dává dokumentu hluboce pastorační charakter a jeho přijetí je tedy nejvhodnější příležitostí k formaci, katechezi a evangelizaci.

Aby se přijetí stalo autentickou církevní událostí, je třeba zajistit vhodné způsoby předání a šíření samotného dokumentu, které nenapadají jeho úplnost poznání, především ze strany pastýřů Církve, kteří jsou první odpovědní za přijetí a zhodnocení papežského učitelského úřadu jako výuky, která přispívá k formaci křesťanského svědomí věřících tváří v tvář provokativním nárokům současného světa.

Druhý důležitý a naléhavý argument, který bych chtěl předložit vaší pozornosti, je **otázka přirozeného mravního zákona.** Tento zákon patří k velkému dědictví lidské moudrosti, k němuž Zjevení svým světlem přispělo, aby ho očistilo a dále rozvinulo. Přirozený zákon, který je dostupný každému rozumnému tvorů, určuje první a podstatné normy, které řídí mravní život. Na základě tohoto zákona je možno budovat platformu sdílených hodnot a kolem nich pak rozvíjet konstruktivní dialog se všemi lidmi dobré vůle a ještě obecněji se světovou společností.

Pokračování na str. 15

Pastor Bonus, 33). Je to poslání, které má mezi svými prioritami především **jednotu víry a společenství všech věřících**, jednotu, která je nezbytná k plnění spásného poslání Církve.

Tuto jednotu je třeba ustavičně objevovat v jejím celém bohatství a chránit v souvislosti s nároky, které na ni klade každá doba. Dnešní kulturní kontext, poznamenaný jak rozšířeným relativismem, tak pokusem k snadnému pragmatismu, vyžaduje více než kdykoliv jindy odvážné hlásání pravd, které jsou pro člověka spásou, a obnovovat evangelizační úsilí.

Předávání evangelia představuje první a základní úkol Církve. Každá její činnost musí být neoddelitelně spjata s úkolem pomáhat všem v setkání s Kristem víry. Z toho důvodu mi leží zvláště na srdci, aby **evangelizační činnost celé Církve nikdy neoslábla ani vůči světu, který dosud Krista nepoznal, ani vůči těm, kteří ho sice poznali, ale žijí daleko od něho.**

jetí noviny o spáse. Když to děláme, prokazujeme nesmírnou službu těm lidem, kteří hledají světlo pravdy.

Zajisté, evangelium vyžaduje od člověka svobodné přijetí. Ale aby takové přilnutí mohlo být vyjádřeno, evangelium hlásá, že „zástupy mají právo poznat bohatství Kristova tajemství, o kterém věříme, že celé lidstvo může nalézt v zřetelné plnosti všechno to, co hledá o Bohu, o člověku, o jeho určení, o životě a smrti, o pravdě...“ (Redemptoris missio 8). **Plné přilnutí ke katolické pravdě nezmenšuje, ale naopak povznáší lidskou svobodu a povzbuzuje ji, aby se – zbavená nátlaku – uskutečňovala v nezištné lásce pro dobro všech lidí.**

Tato láska je vzácnou pečeti Ducha Svatého, který jako protagonista evangelizace (srov. RM 3) neustále nabádá srdce k hlásání evangelia a současně je otevírá pro jeho přijetí. To je horizont lásky, která je motorem nové evangelizace, ke

EDITORIAL

Evangelisté popisují veřejnou činnost Božího Syna souhrnně tak, že kázal příchod Božího království, pokání a obrácení, uzdravoval nemocné a vyháněl zlé duchy.

Na začátku veřejného působení vyhledávali Ježíše zdaleka široka především nemocní a postižení všeho druhu, aby u něho našli uzdravení. Pán při této příležitosti nejednou poukázal na to, že tělesné nemoci mohou souviset s daleko horší nemocí ducha, s hříchem, a jeho posluchači brzy zjistili, že u něho mohou hledat nejen uzdravení těla, ale také uzdravení duše. To bylo nápadné především u té skupiny lidí, na kterou se ostatní dívali s odsuzujícím despektem jako na veřejné hříšníky. Ježíš

byl vlastně prvním, kdo tento despekt nesdílel a nedával najevo, aniž by ovšem jejich způsob života schvaloval. Hříšník byl pro něho stejně politováníhodný jako nemocný a potřeboval jeho pomoc, kterou poskytoval s mimořádnou ochotou a laskavostí, protože, jak sám řekl, právě proto přišel. Tento zcela nový a svým způsobem převratný přístup, který rozlišoval hříšníka a hřích, narazil na kritiku židovských předáků. **Reptali** kvůli tomu proti němu a dostalo se jim odpovědi v podobě, které je obsahem dnešního třetího čtení.

Tento příběh vstoupil do povědomí jako podobenství o marnotratném synu. V poslední

Pokračování na str. 13

Podobenství o zbloudilých bratrech

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Máme proč se veselit a radovat

Jestliže dosud hledali Ježíše především nemocní, dnes se situace mění. Jeho setba přináší požehnané ovoce. Začali ho vyhledávat sami celníci a hříšníci. Není to i pro tebe důvodem k radostné naději? Nebo se chceš spíše připojit k těm, kteří nelibě nesou, že Pán stoluje s hříšníky a celníky?

Takové reptání, které se ozývá kolem našeho Pána, zraňuje jeho srdce na nejcitlivějším místě. Nevole židovských předáků je výmluvným svědectvím, že vůbec nechápou nejen to, co pro ně znamená tak dlouho očekávaný Mesiáš, ale při vši své domnělé moudrosti a vzdělanosti vůbec nepoznali Hospodina, svého Boha, ani to, co je mu milé. Schází jim to nejpodstatnější: milosrdenství a láska k lidem. K čemu jsou jim jejich smírné oběti, když nechápou to, co je podstatné, a proto se nedokážou radovat z toho, co je Pánu nejmilejší: že zbloudilé ovce hledají Boží náruč a smíření. Připrav se proto dobře na dnešní setkání s Pánem, aby ti neuniklo, co má na srdci. Jeho dnešní napomenutí je určeno především těm, kteří se tak vzdálili od svého dobrého Otce, že už si toho vůbec nejsou vědomi, a proto ani nepomýšlejí na návrat.

Pán přišel, aby od nás *odvalil egyptskou hanbu*. V čem spočívá tato hanba? V zotročení. Není větší otrokáře než zpychlý vlastní já. V příběhu o šlechetném otci a jeho dětech, který ti Ježíš předkládá, postihlo toto otroctví oba otcovy syny, každého svým způsobem. Z toho poznáváš, jak je nebezpečné a zálučné. Dostalo se i do blízkosti tak dobrého člověka, jakým je otec v tomto podobenství.

Dej mi, co mi patří. Ten mladší uplatňuje svůj nárok, aby mohl uspokojit své ambice. Všechno si promyslel. Dosáhl plnosti a otec mu musí vyhovět. Může na něm uplatňovat své právo. Jak dlouho už snil o této chvíli jako o svém domnělém osvobození. Nezapomněl přitom na něco? Představu tučného podílu ho tak oslepuje, že zcela zapomněl, odkud se to všechno vzalo. Není snad jeho podíl i jeho právo plodem otcovy lásky? Nemá snad ve svém otci a v jeho domě mnohem více než jen svůj podíl? Tím, že přestal vnímat otcovu lásku jako jediný zdroj všeho, čím je a co má, jeho srdce se už dávno k němu otočilo zády a upí-

ná se jen ke své vidině, ze svobody otcovského prostředí se vystěhovalo do *egyptské hanby*, do pustiny sobectví a nesvobody. Jeho další osudy jsou jen názornou ilustrací této smutné skutečnosti.

Dobrotivá náruč, s jakou otec přijímá zbloudilé dítě, byla stejně štedrá a otevřená i před jeho odchodem, ale nešťastné, zaslíbené dítě se jí vyhýbalo.

Cítíš-li se v Otcově domě někdy spoután a omezován, cítíš-li potřebu domáhat se svého práva, jsi na nejlepší cestě vydat se po stopách mladšího syna. Nečekej na to, až se ocitneš mezi vepři. Může se ti pak stát, že tam vyhladíš do té míry, že už do otcovského domu nedojdeš, a nic ti nebude platné, že Otcova náruč je ti otevřena. Obrát se k Otci hned teď a vyznej upřímně, že nejsi hoden nazývat se jeho synem, že si více ceníš svých nároků a svého práva než jeho dobrotivosti. Požádej nikoliv o svůj podíl, ale o *nové srdce z masa*⁽¹⁾, aby vidělo, co dosud nevidělo, a cítilo, co dosud necítilo, ačkoliv bylo Otci tak blízko.

Ale to podstatné ještě nebylo vysloveno. Ježíšův příběh dále pokračuje především jako varovná odpověď těm, kteří tak reptají na jeho milosrdenství, protože si sami myslí, že ho nepotřebují, a zakládají si na tom, že jsou spravedliví. Sobecká sebeláska má mnoho podob a projevů. Skrývá se v lidském srdci i pod rouškou ctnosti a věrnosti, aby pak propukla a opanovala mysl právě ve chvíli, kdy byla na místě vstřícnost, добрta a radost, a nelítostně je rdousí.

To, čeho jsi dále v tomto podobenství svědkem, je ve skutečnosti daleko smutnější než osud dítěte, které strádá hladu uprostřed dobytka. Ve chvíli, kdy se marnotratník ocitl na dně lidské bída, dokázal se rozpoemenout a znovu ocenit dobrotu svého otce, a to probudilo jeho naději. Ale jeho starší bratr, ačkoliv *je stále s otcem a všechno, co otec má, je jeho*, neosvojil si pranic z otcových vlastností, je dědicem jeho statků, nikoliv však jeho srdce. *Rozhněval se*. Na koho? Na své nejbližší a nejdražší: na otce i na bratra. Stal se soudcem svých bližních a odmítá jejich společnost. Už to ho dráždilo, jak otec stále vzpomínal a čekal na své dítě. On svého bratra odsoudil již po jeho odchodu a vymazal ze svého srdce. Měl za to, že čím více ho odsuzuje, tím více vyniká jeho vlastní věrnost a spravedlnost. Není tedy divu, že ho dnes otcova добрta tak pobuřuje. Radostnou oslavu bratrova návratu pokládá za své pokřivení, urážku a křivdu.

Nikdy jsem neporušil žádný tvůj příkaz.

Liturgická čtení

1. čtení Joz – 5,9a.10-12

Hospodin pravil Jozuovi: „Dnes jsem z vás odvalil egyptskou hanbu.“ Synové Izraele se utábořili v Gilgálu a slavili velikonoce čtrnáctého dne toho měsíce večer na jeriškých planinách. Na druhý den po velikonoce jedli z úrody té země: nekvašené chleby a pražená zrna. Téhož dne přestala (padat) mana. Byl to druhý den, když jedli z úrody té země. Synové Izraele už neměli manu, toho roku jedli z výnosu země Kanaán.

2. čtení – 2 Kor 5,17-21

Bratři! Když se někdo stal křesťanem, je to nový tvor. To staré pominulo, nové nastoupilo. A všechno to pochází od Boha; on nás smířil se sebou skrze Krista a světil nám službu, abychom hlásali toto usmíření. Vždyť Bůh pro Kristovy zásluhy smířil svět se sebou, lidem už nepřičítá jejich poklesky a nás pověřil kázáním o tomto usmíření. Jsme proto Kristovi vyslanci, jako by skrze nás napomínal Bůh. Kristovým jménem vyzýváme: Smířte se s Bohem! S tím, který byl bez hříchu, jednal kvůli nám jako s největším hříšníkem, abychom my skrze něho byli spravedliví u Boha.

Evangelium – Lk 15,1-3.11-32

Do Ježíšovy blízkosti přicházeli sami celníci a hříšníci, aby ho slyšeli. Farizeové a učitelé Zákona mezi sebou reptali: „Přijímá hříšníky a jsi s nimi!“ Pověděl jim tedy toto podobenství: „Jeden člověk měl dva syny. Mladší z nich řekl otci: ‚Otče, dej mi z majetku podíl, který na mě připadá.‘ On tedy rozdělil majetek mezi ně. Netrvalo dlouho a mladší syn sebral všechno, odešel do daleké země a tam svůj majetek rozmařilým životem promarnil. Když všechno utratil, nastal v té zemi velký hlad a on začal mít nouzi. Šel a uchytil se u jednoho hospodáře v té zemi. Ten ho poslal na pole pást vepře. Rád by utišil hlad lusky, které žrali vepři, ale nikdo mu je nedal. Tu šel do sebe a řekl: ‚Kolik nádeníků mého otce má nadbytek chleba, a já tady hynu hladem! Vstanu a půjdu k svému otci a řeknu mu: Otče, zhrěšil jsem proti Bohu i proti

Pokračování na str. 15

Je to pravda? Nebyla tím největším, nejdůležitějším příkazem povinnost poznat svého otce a stát se dědicem a hlasatelem jeho šlechetnosti? Jeho srdce je zlé, protože otec je dobrý.⁽²⁾ Těžší než smířit se se svým bratrem bude pro něho smířit se se skutečností, že jeho domnělá spravedlnost je pouhý sebeklam, že se tak sám zpronevěřil svému otci, a daleko více než jeho bratr potřebuje obrácení a odpuštění.

Bez milosrdenství není spravedlnosti: *Milosrdenství chci, a ne oběti.*⁽³⁾

Pohleď k Pánu, ať se rozveselíš, ať se tvoje tvář nemusí zardívat hanbou.⁽⁴⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Ez 36,26; ⁽²⁾ srov. Mt 20,15; ⁽³⁾ Mt 9,13;

⁽⁴⁾ srov. resp. žalm 34

Pokání

Nebudete-li činit pokání, všichni podobně zahynete (Lk 12,3). Pro nás lidi 21. století, zvyklé na pohodlí a rozkoše, znějí tato slova jako „tvrdá řeč“ (Jan 6,60). Pokládáme je za zastaralá a překonaná: máme na tomto světě už tak dost všelijakého trápení...! To je pravda. Dobře to vědí matky v rodinách: kolik práce, kolik starostí, kolik těžkostí! A pro všechny, věrnost vlastním povinností, boje, životní zkoušky... Musíme si tedy položit otázku: Umíme přijímat všechna tato utrpení s vědomím, že jsme hříšní a že musíme činit pokání a odčínovat své hříchy? Ne proto, že nám pokání dává nějaká práva, ale protože nás obrací k Bohu, pokojuje nás a otevírá jeho milost. Slova, která nám říká Spasitel, nejsou nikdy překonaná: jsou to slova věčné Pravdy a ta se ustavičně aktualizuje. Ježíš nám je opakuje nejen jako přísný příkaz, ale jako výzvu, která vede ke spáse.

Aktuální výzva

Podívejme se, jak v našich současných podmínkách, tedy v praktickém životě, můžeme Ježíšova slova praktikovat. Není tomu tak dávno, kdy byl

pro křesťany předepsán čtyřicetidenní půst v období, které předchází Velikonocům. Za příklad nám sloužil sám Pán, který se postil čtyřicet dní a čtyřicet nocí a celou tu dobu nejedl a nepil. Před ním velcí proroci Starého zákona Mojžíš a Eliáš se postili po stejnou dobu. Víme také, že i jiná náboženství, např. islám, předepisují přísné posty, a přece jsou důsledně zachovávány. Praktikování postu velmi doporučuje Písmo svaté a církevní Otcové a vždy se dodržoval půst v reholních řádech. Svátý Řehoř Veliký v postní promluvě definuje půst jako „svatý a spasitelný“; svátý Atanáš ho v Knize o panenství nazývá „chlebem andělů“.

Dnes Církev s mateřskou bdělostí a starostlivostí o své děti uznává, že různé okolnosti nedovolují prodlužovat půst. Jsou zde důvody ekonomické, sociální, ať už způsob zaměstnání nebo menší fyzická odolnost. Na druhé straně je pravda, že odepření části tělesné výživy by pomohlo málo nebo nic, jestliže by takové pokání nešlo ruku v ruce s obrácením srdce. Již ve Starém zákoně totiž čteme: *Toto praví Pán: Obrat se ke mně celým svým srdcem, s postem, pláčem a nářkem.*

Roztrhněte svá srdce a ne pouze šaty (Joel 2,12).

Je tedy zřejmé, že nejpůvodnější pokání, tedy nejzákladnější a nejvíce milé Bohu, spočívá ve vnitřním obrácení člověka a v rozchodu se špatnými zvyky, které jsou v nás zakořeněny, v opravdové „proměně“, tj. vnitřní a upřímné změně a obnově celého člověka, v jeho soudech, smýšlení, konání, tak aby všechno konal ve svatosti a v lásce k Bohu. Ježíšovo pozvání k *obrácení* je proto neodkladné, že on sám je nejen hlásá, ale sám nám dává příklad. Kristus je totiž nejvyšším vzorem kajícího (pod. kont. *Paenitemini*).

Nauka Církve

To neznamená, že postní praxi můžeme odložit ad acta. Církev ani dnes neučí, že byly zrušeny všechny vnější formy postu: „Pokání postní doby nemá být jen vnitřní a individuální, ale také zevní a společenské. Kající praxi je třeba podporovat podle možností naší doby i různých zemí a podle životních podmínek věřících; církevní autority ať ji doporučují. Všude ať se zachovává bez porušení velikonoční půst na Velký pátek utrpení a smrti Páně, popřípadě ať se prodlouží i na Bílou sobotu, abychom s povznesenou a otevřenou duší vstoupili do radosti ze vzkříšení Páně (SC 109).

V dokumentu *Paenitemini* Církev říká: „Církev potvrzuje náboženskou a nadpřirozenou

hodnotu postu (hodnotu více než kdykoliv předtím vhodnou k tomu, aby se vrátilo na svět vědomí Boha a jeho vlády nad člověkem, vědomí Krista a jeho spásy) a všechny vyzývá, aby doprovázeli vnitřní obrácení ducha dobrovolným cvičením ve vnějším postu.“

I když praktikování postu újmou a zdrženlivostí bylo redukováno na minimum, jsme nicméně zavázáni, abychom je svědomitě dodržovali. „Je třeba se na něho dívat méně z hlediska legislativního a více z hlediska teologického významu. Postit se znamená snášet hlad. Kdo se nemůže postit, ať se zřekne alkoholických nápojů, kouření a jiných druhů potěšení, např. sladkostí, kávy, televizní podívané. To, co se postem ušetří, má být věnováno na dobročinné účely“ (tamt.).

Uvědomme si, že žijeme v prostředí pohodlí, často blahobytu, zatímco dvě třetiny světa strádají hladem. Pamatujme, že zatímco my máme všechno v hojnosti, milionům našich bratří schází to nejpodstatnější – chléb, střecha nad hlavou, všechno. Jedno naše odřeknutí může znamenat život pro našeho bratra, který nemá stejné zajištění jako my. Když pomyslíme, že hodnota jedné krabičky cigaret nebo vstupenky na sportovní utkání či jinou podívanou může znamenat pomoc, která prodlouží někomu život, pak by nám takové odřeknutí nemělo připadat těžké.

Kdo nečiní pokání, zahyne, protože se uzavírá do egoismu, zatímco pokání nás povznáší. Přemýšlejme nad slovy proroka Izaiáše: *Nevíte snad, jaký půst si přeji? Rozděl se o chléb s hladovým, přijímej utištěné, kteří jsou bez přístřeší, vidíš-li nahého, oblékni ho, nebuď netečný k tomu, kdo je v nouzi. Tehdy vyrazí jak jitřenka tvé světlo, před tebou půjde tvá spravedlnost* (Iz 58,6.8.10).

*Karmelitáni ze Savony
Il Messaggero di Gesù
Bambino di Praga 2/2004*

ZÁKLADY POSTNÍ DOBY

Exercitátorem letošních tradičních postních exercicií pro Svatého otce a kurii je teolog Mons. Bruno Forte. Vystoupil také v Rádiu Vatikán a hovořil o duchovních základech postní doby: jsou to modlitba, půst a almužna.

Modlitba je důležitá, aby náš život byl zakořeněn v tajemství Trojice a dostal bohatou kontemplativní dimenzi. Postit se máme jako poutníci, kteří mají hlubokou touhu po Bohu. Musíme se pro Boha připravit, vyprázdnit se od sebe samých, aby nás o Velikonocích mohl naplnit On. Almužny a bliženská láska spočívají v postoji srdce. Je to pokorné, kající a soucitné srdce plné smilování, srdce, které ve vztahu k druhým obnovuje svou zkušenost slitovnosti, jakou prožíváme sami do Boha. Dávat almužnu znamená uplatnit „pozornost, konkrétnost, inteligenci, rozlišování a darování.“

INTERNETOVÉ STRÁNKY VATIKÁNU

Webové stránky Svatého stolce podle sdělení tiskového střediska vyhledalo na internetu v roce 2003 na 22 milionů návštěvníků, tj. 60 000 denně. Většina z nich je z USA a z Evropy.

Kath-net

Uslyšet Boha v mlčení hvězd

Bernard Cordier (1912–1993) byl neobyčejný člověk, který si v životě vždy vybíral to, co je těžké a riskantní. Kapitán letectva, pak kněz a duchovní vůdce, věčný poutník od Francie přes Ameriku do Afriky, přes ticho klášterní cely až k setkání s Bohem.

Bernardovi rodiče přišli o majetek, ještě když byl dorůstajícím chlapcem. Musel přerušit studium na gymnáziu Sainte Croix v Neuilly a začít fyzicky pracovat. Nebyla to pro něho velká oběť, protože byl jen průměrným žákem a více než teoretické lekce a matematiku měl rád kamarádské večírky a skautské výlety. Díky porozumění ředitele školy, pozdějšího biskupa v Rouen, mohl hoch po práci bezplatně studovat. Bylo to ve dvacátých letech XX. století. Bernard si pamatoval na mnoho náročných skautských vůdců, ale největší autoritou nade všechny byla pro něho matka. Do svého památníku si zapsal: „První Boží milost, jakou jsem v životě získal, byla moje svatá matka, o které tak mluvili všichni, kteří ji blíže znali. K těžkým životním zkušenostem přistupovala s obdivuhodnou odvahou a já si nevzpomínám, že bych ji někdy viděl rozhněvanou nebo ve špatné náladě. Když jsem v dětství udělal nějakou hloupost, nikdy mi ostře nevyčini-la. Stačilo, že se na mě podívala se smutkem v očích, a hned jsem byl zkroušený. Pamatuji si na tu první noc, kterou jsem strávil mimo dům. Celou noc probděl a modlila se za mě.“

Hoch s charakterem

Člověk s charakterem si pravděpodobně vždy vybírá to, co je těžší. V určitém smyslu k tomu přinutil Bernarda sám život, který nešetřil v jeho rodině podivnými výzvami a příležitostmi k opravdovému boji o přežití. V jednu letní neděli, kdy spolu se starší sestrou pracovali v Paříži a nevydělávali ani tolik, aby měli na jídlo, těšil Bernard skleslou Anežku: „Zajedu do Neuilly, tam jsou plavecké závody. Vyhraji je a budeme mít peníze na oběd.“ Po dvou hodinách

se vrátil s kuřetem, které koupil za získanou cenu.

Ve věku 18 let odešel Bernard k armádě. Imponovala mu příslušnost k slavné Armée de l'Air. Brzy ho velitelé i spolupracovníci uznávali jako spolehlivého pi-

Bernard Cordier

lota. Byly mu přiděleny zkušební lety ve velkých výškách, což v 30. letech znamenalo nejen zvládnutí velkých komplikovaných pilotních dovedností, ale také přemáhání několikastupňového mrazu, protože se létalo ve strojích s otevřenou kabinou. „Když jsem jako 18letý vstoupil k letectvu, znamenalo to velkou pravděpodobnost, že se nedožiji 20. narozenin, pro-

tože nehody bývaly velice časté,“ přiznal po letech.

V roce 1937 dostal nabídku pracovat jako pilot dopravních letadel na linkách Air France. Musel však složit komplikovanou zkoušku z matematiky. Bernard už zapomněl i školní poznatky, nyní měl zvládnout, jak se mu zdálo, látku na univerzitní úrovni. Pomohl mu přítel z mládí, inženýr: „Máš čtyři měsíce, podaří se ti to, jen když budeš chtít.“ Cordier vytoužené místo získal.

V mracích války

Události druhé světové války odsoudily rodinu Cordierů k toulavému životu, který skončil šťastně v Marseille, která z počátku patřila do svobodné zóny. Tam vykonával na počátku války Bernard své vojenské povinnosti a obsluhoval letecká středomořská spojení. V květnu byl poslán do Vichy s úkolem, aby přepravil maršála Pétaina do severní Afriky. Tento rozkaz nesplnil a automaticky se ocitl na černé listině. Mohlo ho to stát život nebo přinejmenším deportaci. Takřka v poslední chvíli se mu podařil útek do Anglie, kde se připojil k letecké pomoci hnutí odporu v obsazených zemích. Zdokonalil své pilotní umění včetně krkolomné akrobacie v povět-

Bernard Cordier - pilot nad Afrikou

ři. „Bernard nedělal nic, aby se vyznamenal, ani nepatřil do kategorie lidí vyhledávajících spory, zvolil si prostě nebezpečné povolání a vykonával ho dokonale. Jeho tajemství tkví v jednom slově: odvaha, odvaha a ještě jednou odvaha,“ vzpomíná jeho sestra Agáta Mellová. Létal na jihu Francie, do Jugoslávie, obsluhoval Varšavu, Prahu, Norimberk i Berlín, kde byl očitedním svědkem křišťálové noci.

„Na Štědrý den létají jen andělé“

Po skončení války se Bernard Cordier vrátil do práce v Air France jako pilot civilních linek hlavně v oblasti Středomoří: Řím, Istanbul, Ankara, Teherán, Bejrút, Malta. V prosinci 1946 přijaly francouzské aerolinie pozvání k pravidelným letům z Paříže na Madagaskar. Byl to let se sedmnácti mezipřistáními.

Na Štědrý den zasedl k řídicím pákám DC 3, na palubě bylo 12 osob. Kolem půlnoci začal zrakem hledat světla El-Adenu na Libyjské poušti. Město i letiště byly pod kontrolou Britů. Cordier se domníval, že nebude mít problémy získat povolení k mezipřistání a natankování s takřka prázdnými palivovými nádržemi. Bohužel, radiostanice na letišti mlčela. Dole nebylo vidět žádná světla, jen černou hloubku pouště. Cordier ve zlomku vteřiny pomyslel na rodinu, která seděla v útulném pokoji a zpívala právě koledy, ale po chvíli mu již fantazie představila, jak se jeho letadlo rozbíjí o poušť a osvěcuje na chvíli noc Božího narození světlem svého požáru. Po patnácti minutách bloudění nad mořem písku se právě o půlnoci objevila světla. Letadlo se nacházelo v kurzu startovního pásu letiště v El-Adenu. Cordier vyskočil na plochu připraven vypořádat se s prvním pracovníkem, který mu přijde do rány. Opilý Angličan ho však rázem odzbrojil: „To jste nevěděl, že na Štědrý den létají jenom andělé?“

Mlčící jistota

V roce 1947 již Bernard Cordier patřil k světové elitě pilotů civilního letectví. Začal zaoceánské lety na palubě letadla *Constellation*, se kterým přeletěl trasu Evropa – USA více než 150x. Létal převážně během noci, jejichž atmosféru si zapamatoval na celý život. Tak vzpomíná na jeden let: „*Zatímco všichni cestující spali, slyšel jsem nejen zvuk motorů. Zdálo se mi, že slyším mlčení hvězd.*“ Kolegové si začali všimnout, že se s ním děje něco divného, ale nikdo ještě netušil, co asi slyšel onen uctivý pilot v tajemném mlčení hvězd.

15. srpna 1948 se Bernard zavřel ve svém bytě s knížkou Lecomta du Nouÿ *L'homme et sa destinée (Člověk a jeho osud)*, ve které chtěl najít odpověď na otázku o počátku existence světa a civilizace. Během četby ho náhle pronikla myšlenka, která sice nepocházela z knížky, ale zcela opanovala jeho život: „*Bůh existuje, Bůh je vším. Žij jen díky Jemu, protože On mě miluje zvláštní láskou. To bylo více než jen víze nebo slova, to byla celá mlčící jistota, která ovládla celou moji osobu, jistota tak zřejmá, že byla absolutně nesporná. Po hodině hlubokého vzrušení jsem se rozhodl, že celý svůj život zasvěťtím Bohu.*“

Nejen změna uniformy

Pro Bernarda Cordiera začala nová etapa hledání cesty. Stále byl ještě v důstojnické uniformě a bezvýhradně plnil své pracovní povinnosti, ale po dobu půl roku všechn svůj volný čas věnoval prohlubování svého vztahu k Bohu. Na doporučení dominikána otce Yvese Congara jezdil čas od času do Saulchoir, kde měl k dispozici pokojík v sousedství Jacquese a Raissy Maritainových. Navštěvoval také různé kláštery, až nakonec jeho volba padla na Cîteaux. Proč ho fascinovali právě trapisté

JAN PAVEL II. K ŘÍMSKÝM SEMINARISTŮM

Je pro mne vždy důvodem k obnovené radosti a útěše, když se mohu setkat se seminaristy. Již když jsem byl krakovským biskupem, chtěl jsem udržovat se seminaristy privilegovaný dialog a je pochopitelné proč: seminaristé jsou zcela zvláštním způsobem budoucnost Církve. Jejich přítomnost v semináři svědčí o síle a přitažlivosti, jakou Kristus působí na mladá srdce. Je to síla, která v ničem neubírá na jejich svobodě, naopak, dovoluje plně se realizovat tím, že volí větší dobro: Boha, jehož službě se odevzdávají navždy.

Navždy! V této době máme dojem, jako by se u mládeže projevovovala jakási neochota k definitivnímu a úplnému poslání, jakoby měla strach přijmout trvalá rozhodnutí pro celý život. Bohu díky, v římské diecézi je mnoho mladých mužů, kteří jsou ochotni zasvětit v kněžské službě svůj život Bohu a bratřím. Nicméně musíme prosit ustavičně Pána žně, aby poslal nové dělníky na svou žně a pomáhal jim přilnout k nárokům, jaké vyžaduje evangelium.

V tomto směru se jako obzvláště cenné projevují ctnosti pokory a důvěry. Jejich nejvznešenějším příkladem je stále svatá Panna. Kdo by mohl přijmout odpovědnost kněžství bez pokorné odevzdanosti do vůle Boží, která dala vykvést nejkrásnějšímu „ano“ v srdci Panny Marie? S pohledem upřeným na Marii můžete ve své duši slyšet ozvěnu její odpovědi andělovi: „Hle, jsem služebnice Páně, ať se mi stane podle tvého slova“ (Lk 1,38). Evangelista Lukáš nám představuje Nazaretskou Pannu jako příklad víry k následování. Na ni se máme ustavičně dívat.

Kath-net

s přísnou řeholí a mlčením? Že by Cordier uslyšel za zdi starého opatství něco z téhož mlčení hvězd, které zakusil zavěšen mezi nebem a oceánem během nočních letů?

O Velikonocích 1950 ho trapisté v Cîteaux přijali do své řeholní rodiny. Pro Cordiera to nebyla jen změna uniformy a vnějších okolností, bylo to důsledné rozhodnutí člověka, který mohl mít u nohou slávu, peníze, přátele, ženy, člověka, který kdysi řekl svoji sestře: „*Mne nezajímá láska, která má začátek a konec.*

Já toužím po lásce, která má rozměry věčnosti.“

Čtyřicetiletý novic přijal jméno Baudouin a jeho novicmistrem byl mnich o dvacet let mladší. Nebylo pro něho lehké naučit se životu v úplném mlčení a začít studium teologie, ale bratr Baudouin neměl nikdy pochybnosti o svém povolání. Nikdy nepřestal milovat letadla, ale od chvíle, kdy překročil práh kláštera, žil zcela jinou láskou. 21. dubna 1956 složil věčné sliby a 18. března 1961 přijal kněžské svěcení. Na slavnost v pařížské kapli Sva-

tého Kříže přišla „celá Paříž“, zastup jeho dřívějších přátel, kteří zcela zaplnili svatyni. Kdosi pak napsal v dopise otci: „*Byli jsme tak vzrušeni, zvláště když matka, tak drobounká a staříčká, přijímala svaté přijímání z rukou svého syna.*“

Africká kapitola

Když si vybíral mnišský život ve společnosti trapistů, domníval se Cordier – ve shodě s řeholí – že Cîteaux bude jeho posledním místem na zemi až do konce života, protože trapisté zásadně nemění místo pobytu. Zatím se stalo, že řád cisterciáků v odpovědi na výzvu Svatého stolce se rozhodl založit svou komunitu v Kamerunu. Otec Buadouin byl poslán do Granselve a pak v roce 1963 do Clairté-Dieu v Zairu (nyní Republika Kongo nad jezerem Kiwu). V Clairté-Dieu byl klášter sester cisterciacek, kterým téměř až do konce svého života sloužil jako kněz. I když neviděl na vlastní oči peklo, které otrásl touto zemí v r. 1994, přece jen nenávisť spojená s koloniálními zájmy se hromadila v této části světa po mnoho let a propukala místními krvavými konflikty. „*Opravdu nechápu, jak strašné věci se mohou dít na tak báječně krásném místě světa,*“ napsal otec Baudouin ve svém památku. Byl přesvědčen, že i když se Afrika zdála být opuštěná mocnými tohoto světa, není opuštěná od Boha. Důkazem byla otcí Baudouinovi péče Prozřetelnosti nad klášterem cisterciacek v Clairté-Dieu, kde většina sester byla místního původu a žádné z nich se během občanské války nestalo nic zlého.

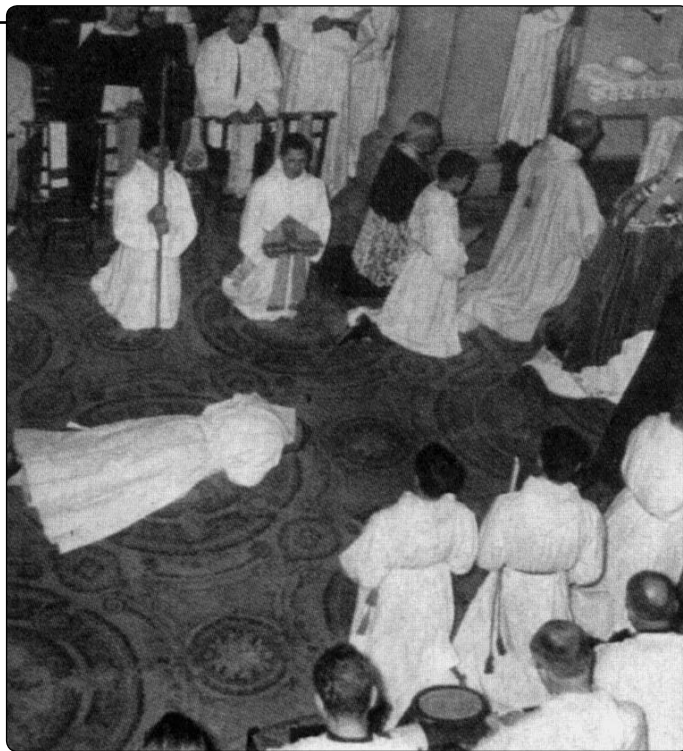
Otec Baudouin prožil na africkém kontinentě dvě důležité setkání. Prvním byla návštěva Kibeho, místa zjevení Panny Marie, kde rozmlouval s Alfonzinou, jednou s dívek, která viděla Pannu Marii s Ježíškem. Druhým nezapomenutelným setkáním byla rozmlu-

va s ženou jménem Adria. Tato padesátiletá obyvatelka z Rwandy ztratila muže a děti, které zemřely na následek chorob a podvýživy. Rovněž jí se zjevil jednoho dne Kristus, který jí řekl, aby se pro ně netrápila, protože bude mít mnohem více dětí než ty, které pochovala. Matka Adria je ve Rwandě známá, protože vede sirotčinec pro desítky dětí, ale také proto, že čas od času duchovně rozmlouvá s Ježíšem, nic nejí a nepije, i když to trvá již několik let, přesto je plná životní energie a docela vzhledná. V určitém smyslu připomíná postavu Marty Robinové, která zemřela v roce 1981 a která přes 50 let žila jen z Eucharistie a mimo ni nic nejedla ani nepila.

Pro otce Baudouina bylo setkání s matkou Adrii plodné z několika důvodů. Předala mu osobní poselství, které Ježíš adresoval přímo jemu. Otec Baudouin neměl tušení, že mu Ježíš bude mít tolik co říct. Poselství zapsané v památníku má datum 17. ledna 1990:

Pán touží obnovit blahoslavenství, jaké ti udělil v den kněžského svěcení, a touží, abys prožíval další léta svého života v pokoji. Pán chce, abys vykonával svou službu s radostí a mohl se s ním jednoho dne setkat v nebi. Pán ti odpustil velmi mnoho a říká, že ti ve zbývajících letech života udělí milosti, aby ses mohl očistit. Pán nechce, abys myslel na odpočinek, který sis možná plánoval. Chce tě pově-

Bernard Cordier jako bratr Baudouin skládá řeholní sliby

řit zvláštním posláním ve Francii, budeš tam duchovním vůdcem duší a budeš je podporovat svou modlitbou. V Eucharistii, kterou přijímáš, budeš vždy pamatovat na všechny, kteří se tvojí službou chtějí přiblížit k Ježíši, a budeš rozdávat svaté přijímání a sám setrvávat ve společenství s Ježíšem. Můj synu, můj synu, Já Pán žiji v tobě a přebývám v tobě a naplňuji tak dílo spásy a posluhuji si tvou osobou. Toužím vzbudit v tobě přesvědčení, že jsem to Já, kdo to působí, když ty vykonáváš svou službu ve shodě s mojí vůlí. Uděluji ti milosti, o které jsi mě vždy prosil v hloubi svého srdce, a tou-

žím obdarovávat tě jimi až do konce tvých dnů.

V míře, v jaké budeš pamatovat na moje tužby, které ti dávám poznat, a budeš dbát na poznání, za které je třeba se modlit, budu udělovat stále více milostí osobám, za které se modlíš.

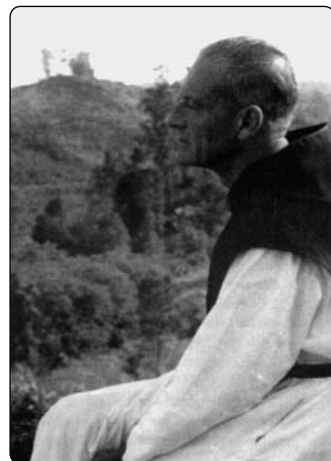
Vím, že toužíš setkat se se mnou a spatřit mě, ale každý, kdo na zemi plní moji vůli, již se se mnou setkal. Touha plnit moji vůli je velká milost, to je počátek patření na Pána a setkání s ním. Nelekej se utrpení, které zakusíš v posledních letech svého života, nebude na překážku tvému sjednocení s Pánem, naopak. (Pán mu nezjevil, o jaké utrpení se jedná.) Až ucítíš ve svém těle utrpení, bude to znamení, že se blíží konec. To bude od Pána varování, aby ses připravil na cestu. Když budeš trpět, obětuj bolest za spásu osob, které jsem ti svěřil. Když přemýšlíš, naslouchej hlasu myšlenek, které se v tobě rodí, protože ony jsou potvrzením sjednocení tvé duše s Pánem. Toužím stále prohlubovat v tobě lásku sjednocení.

„Ať se stane cokoliv“

28. ledna 1990 se otec Baudouin navždy rozloučil s Afrikou – obdržel od představených příkaz, aby se vrátil do Fran-

cie. V poslední homilii k sestřičkám v Clair-Dieu řekl: *„Přemýšlel jsem často, proč mi Pán uděluje tak mnoho milostí. Myslím, že je to prostě proto, že jsem od mládí miloval vybírat si to, co je obtížnější. (...) Nebudte smutné, že odcházím. Budeme spojeni v modlitbě. Modlitba je pouto o mnoho silnější než fyzická přítomnost. Budu se modlit za vás. Já, ubohý Baudouin, vám mohu vyprošovat milosti, které uděluje sám Bůh. Žijte tak, že si budete projevovat lásku, ať se stane cokoliv. Řeholní rodina je vždy krásná, když vydává svědectví o radosti. Zůstaňme spojeni modlitbou a radostí.*

Ať se stane cokoliv...Věděl otec Baudouin, o čem mluví? Strašná válka v sousední Rwandě vybuchla teprve o několik měsíců později. Měl snad předtuchu temnoty, která se měla snést na tuto oblast světa a zbavit miliony lidí když ne života, tak naděje? Ať se stane cokoliv, připomínal svým sestřím v Kristu, je třeba důvěřovat Bohu až do konce a věřit naději proti vší naději.

P. Baudouin Cordier

Jak dramatický to byl boj o víru, naději a lásku během války v Rwandě, to vědí jen ti, kteří ho prožili. To všechno už otec Baudouin neviděl na vlastní oči. Zemřel na srdeční mrtvici 16. září 1993 ve své cele v Cîteaux. Tiše a beze svědků odešel do nebe pilot, který slyšel Boha v mlčení hvězd.

*Z Mitujcie się 1/2004
přeložil-lš*

LATERÁNSKÉ SMLOUVY

11. února tomu bylo 75 let, co byly uzavřeny tzv. lateránské smlouvy, které ukončily spor mezi papežem a Itálií o suverenitu papežského státu. Tento den je proto ve Vatikánu svátkem, Dohody vymezují teritorium městského státu Vatikán a určují tzv. exteritoriální území na půdě města Říma, která jsou podřízena italské justici, ale patří k Vatikánu. Smlouvy prohlašují, že Vatikán je neutrální stát, který nesmí být za žádných okolností zapleten do válečných akcí. Kdyby k nim došlo, je Itálie povinna Vatikán chránit.

* * *

Na konci února vydala katolická církev USA statistiku o rozsahu sexuálního zneužívání mladistvých, kterého se dopustili duchovní v posledních 50 letech. Jedná se asi 1200 kněží, což je více, než se původně předpokládalo. *Kath-net*

Dopis sv. Daniela Comboniho o svatém Josefu

Chartúm 13. ledna 1875
Nejtíhodnější,

prosím o prominutí mého dlouhého mlčení. A i když mám tisíc důvodů, které mi zabraňovaly napsat Vám, svému nejlepšímu příteli a otci centrální Afriky, jako mnoha jiným dobrodincům a dobročinným organizacím a dokonce i mému otci, není pro toto mé mlčení vůči Vám žádná omluva. Prosím proto za odpuštění, *peccavi tibi*, a doufám, že Vaše apoštolské srdce mi odpustí.

Když jsem zařídil svou misi v Cordofanu, vydal jsem se 17. listopadu 1873 spolu s P. Stanislavem na cestu do Chartúmu. 25. 11. uprostřed lesa hojně zarostlého stromy jsem upadl a zlomil jsem si paži a také kůstky v zápěstí. Musel jsem se zastavit, ale pak jsem vystoupil za nevýslovných bolestí na svého velblouda a při každém jeho kroku mnou projela žhavá bolest. U Nilu na mě čekal parní člun, paša a generální guvernér, aby mě zavezli na misi. 82 dnů jsem byl upoután na lůžko, musel jsem paži nosit na popruhu. Ale protože jsem sv. Josefovi, své-

mu ochránci, složil slib, že tuto cestu podniknu, abych mu udělal radost, a pak jsem jistě žádnou radost neudělal, když jsem si zlomil paži, odsoudil jsem svého ochránce sv. Josefa, který je pravým otcem všech černých zemí, aby do jednoho roku zapla-

i v nebi králem kavalírů. A tak jsem mohl konečně vybudovat dům pro sestry (který je tak velký jako velkolepý dům pro mužský řád v Gostneru. (...)) Sestry se sem přestěhovaly se školou, azylem pro otroky atd.). A když se tak dobře postaral o oba do-

fám, že se mu po třech nebo čtyřech měsících bude dařit lépe než předtím. Viditelně se zotavuje. Je mu 35 let, byl farářem v Corato a kanovníkem a staral se o 32 000 duší. Je to příkladný farář. Umíte si jistě představit, jaké bylo moje zoufalství.

Musel jsem nést nesmírný kříž, ale Ježíš Kristus, Maria, Josef a Pius IX. jsou moje útěcha. Zvláště velkou útěchou byl pro mě dopis z Kongregace pro šíření víry, ve kterém mi Jeho Eminence kardinál prefekt Franchi nejdříve jménem svaté Kongregace poručil otevřít misi v Nubě, vysvětlil mi otázku otroctví a jiné věci a zakončil slovy, která byla pro mě úplnou manou v mé slabosti: „Mám dále to potěšení sdělit Vám, že moji ctihodní kolegové nešetří chválou, pokud jde o Vaši píli, s jakou jste se ujal úkolů evangelizovat bar-

Original dopisu Daniela Comboniho o svatém Josefu

til tolikrát 1000 franků, kolik dní jsem byl přinucen nosit paži na páse a nemohl jsem sloužit mši svatou. Protože to bylo 82 dnů, poslal jsem mému ochránci do nebeské banky účet na 82 000 franků a požádal ho, aby je zaplatil. Ten, který je nejchudší, vyhověl této žádosti a splatil účet ještě před uplynutím lhůty, a tak mě přesvědčil, že svatý Josef je

my v Cordofanu a oba v Chartúmu a tím i o celý katolický personál, nemám ani u vikariátu, ani v Chartúmu žádné dluhy. Mimo to jsem uhradil náklady za obě karavany z Káhiry až do Chartúmu a Cordofanu.

Z toho je vidět, jak cenné jsou milosti našeho milého svatého Josefa. Podpořil jsem také oba naše domy v Káhíře a oba instituty ve Veroně, protože dílo Dobrého pastýře, jak víte, málo vydělává.

Když odejel P. Stanislav, zůstal jsem zcela sám, a i když jsem zvláště v době pouštních větrů nemocný, staral jsem se o administrativu, o továrnu, o vztahy k vládě. 8. prosince začal ten výborný Don Pasquale, představený misie v Chartúmu, krváčet, když *in solemnibus* četl arabsky evangelium a zpíval Credo, sestoupil od oltáře a byl odveden do svého pokoje. Během tří dnů ztratil osm litrů krve. 11. prosince jsem mu přinesl svaté přijímání a udělil poslední pomazání. Dvacet dní se potácel mezi životem a smrtí a pak nastoupilo zlepšení díky nově ke Královně černé země a k svatému Josefu a díky stále pomoci sester z Marseille a já dou-

Obrázek Ježíše, Marie a Josefa, který Daniel Comboni nosil neustále u sebe

barské kmeny, a nedal se odradit ani největšími překážkami v přesvědčení, že Vám nebude chybět potřebná pomoc...“ (...)

Piši Vám nemocný ze svého lůžka. Až se mi bude dařit opět lépe, napíšu Vám.

Suissimus

Daniele Comboni,
apoštolský provikář

KARDINÁL JOSIP BOZANIČ K MEDJUGORJE

Před několika dny měl kardinál Josip Bozanič, záhřebský arcibiskup, setkání s gymnazisty v Záhřebu. Přitom zaujal stanovisko k Medjugorje. Noviny „Slobodna Dalmacija“ uvedly tato jeho slova: „Církev říká, že jsme povoláni, abychom věřili Písmu svatému. Církev však uznává také možnost tzv. soukromých zjevení, ve kterých nejsou věřící povinni věřit. Tak je možno se také dívat na Medjugorje.“ Kardinál připomněl, že biskupové počátkem devadesátých let dospěli k závěru, že na základě svých šetření nemohou hovořit o nadpřirozeném charakteru zjevení v Medjugorje, ale ani ho nepopřeli. „Nechtěli bychom o tom vydávat žádné soudy, protože nemáme dostatek argumentů. Neupíráme však lidem právo, aby se tam modlili a aby tam putovali.“

KARDINÁL NEWMAN BLAHOŘEČEN?

Proces blahorečení kardinála Newmana vstoupil do rozhodující fáze. To je názor P. Paula Chavase, vedoucího oratoře chrámu v Birminghamu a postulátora procesu. V současné době se prošetřují tři zázraky, které se staly na jeho přímluvu, dva v USA a jeden v Rakousku. P. Chavas prohlásil v Birmingham Catholic News, že v procesu došlo ke „skutečným pokrokům“ a jsou všechny náznaky, že proces vstupuje do rozhodující fáze.

Kath-net

Svatý Josef, člověk mlčení

Mlčení bylo vždy pokládáno za důležitý pilíř a oporu nezbytnou pro duchovní život. Svátý Bernard říká: „Mlčení je náš strážce a v něm spočívá naše síla; mlčení je základem duchovního života, skrze ně získáváme spravedlnost a ctnost: mluvit málo s lidmi a mnoho s Bohem.“

Jeden mnich se ptal svého opata: „Otče, toužím velice uchovat svou duši čistou. Co mám dělat?“ „Bratře,“ odpověděl opat, „toho můžete dosáhnout v mlčení.“ Protože mlčení je nejlepší dispozice k modlitbě. Bez něho je naše modlitba hemžením roztržitostí.

Silencium vede k usebranosti, usebranost ke zbožnosti, zbožnost k modlitbě, modlitba k jednotě s Bohem a jednota s Bohem ke svatosti.

Bez mlčení se nemůžeme usebrat. Čím více duše tlachá a zabývá se věcmi tohoto světa, tím více se vytrácí její zbožnost a duch modlitby. Proto se velmi obtížně vrací k modlitbě, k rozjímání a ke spojení s Bohem.

Vnitřní mlčení spočívá ve velkém pokoji všech schopností duše, v dokonalém odpočinku všech sil a v klidu svědomí. Rodí se ze slov, která Bůh šepotá sluchu duše: *Poslechnu si, co říká Bůh, jistě mluví o pokoji pro svůj lid a pro své věrné, pro toho, kdo se k němu vrací ve svém srdci* (Ž 85,9).

Když se podíváme na Rodinu nazaretskou, zjistíme, že Ježíš a Maria se učili mlčení ve škole svatého Josefa. Jestliže prvním Božím darem lidstvu bylo neposkvrněné početí Panny Marie, které ji zcela uchránilo hříchu, prvním darem, který dali Matka Boží a její Syn lidstvu, byl dar vnitřního mlčení a jeho prvním vzorem byl svatý Josef.

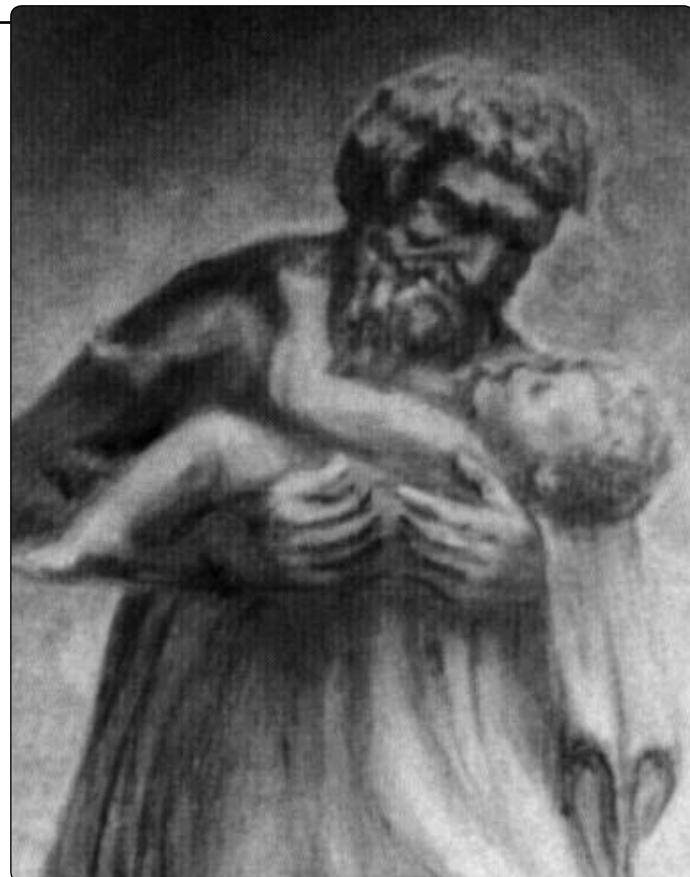
Ani Herodovo pronásledování, ani útěk do Egypta, ani strádání přistěhovalce, ani obtíže spojené s ochranou mateřství Panny Marie ho nevyvedly z klidu a rovnováhy a on setrval

v úplné odevzdanosti a v důvěře v Boha. Proto byl nazván „spravedlivý“, protože ho nic nevzrušilo. Vždy hledal Boha.

Svatý Josef měl tu milost, že žil vedle Spasitele a jeho Matky, která byla celá svatá, a slyšel z jejich úst jen milá slova, která mu postačila, aby setrval ve vnitřním mlčení jako v odlesku nebeské blaženosti.

Život svatého Josefa byl ustavičnou modlitbou. Ve společnosti Krále nebes mohl jen rozjímat a ochutnávat nebeské věci. Zatímco Ježíš rostl věkem, moudrostí a milostí před Bohem i před lidmi, svatý Josef rostl v usebranosti a v jednotě s Bohem Spasitelem. Zabýval se vnějšími věcmi jen v míře striktně nezbytné pro život Svaté rodiny. Svátý Bernardin Sienský potvrzuje, že „Ježíšův pěstoun byl pozdvižen k nejvyššímu stupni kontemplace. Dostalo se mu té cti, že se těšil z nejjintimnějšího spojení s Duchem Svatým a s božským Srdcem Ježíše Krista.“

Toto vnitřní mlčení je netečné vůči dění tohoto světa. Duše ponořená v Bohu poznává dokonale sklony lidského ducha a nepohoršuje se tím, ale dívá se na ně s klidným odstupem, který pramení z lásky. Všechno zahaluje milosrdenstvím s vědomím, že pouze tehdy, když se

člověk otevře Bohu, může změnit své srdce, tzn. své myšlenky, své sklony, a tak ovládnout své zlé vášně.

Lidé, kteří takto žijí s Bohem, mají hluboký a bolestný soucit s tímto světem, s hříchy lidí a se zlem kolem sebe, ale tato bolest se pro ně nestává důvodem ke zlořečení ani k bédování, ale pouze soucitem s tímto světem, který přes všechn technický pokrok pramálo přispěl k tomu, aby se srdce potomků Adamových změnila k lepšímu.

Duše tak vnitřně mlčí, neuchvacuje ji patos, nýbrž hledá jen Boha a jeho lásku. Tak v nás více mlčí naše já a roste v nás milosrdenství. Nehledá pocty, slávu, úspěchy, neutápí se v kritikách a v obtížích nejrůznějšího druhu. Může se dít tisíc věcí nebo třeba žádná, a srdce zůstává stále v Bohu a nenechá se strhnout vnějšími událostmi. K takovým světcům patřil také svatý Jan Bosco, tak moderní a tak hluboce zakořeněný v Bohu.

překlad -lš-

KNĚŽSKÝ CELIBÁT NELZE DOCENIT

V projevu k francouzským biskupům 21. ledna označil Jan Pavel II. kněžský celibát za nedocenitelný poklad. A prosil biskupy, aby kněze všemožně podporovali, aby mohli vydávat svědectví, že Ježíš Kristus dává jejich životu plný smysl a naplnění.

„V dnešním světě je otázka církevního celibátu a s ním jako přirozený důsledek otázka čistoty pro mládež i pro ostatní věřící kámen úrazu a důvod mnoha nedorozumění ve veřejném mínění,“ řekl papež. Papež ocenil věrnost mnoha kněží, kteří svým ži-

votem naplňují poslání svěřené Kristem. Takový život je svědectvím o Boží absolutnosti a o obzvláště plodné účasti na výstavbě Církve. „Čistota a celibát mají nedocenitelnou cenu. Jsou důležitým klíčem pro duchovní život kněze, pro jejich zasvěcení a úlohu i pro jejich vztahy k věřícím, a nesmějí se zakládat na emocionálních aspektech, nýbrž na plné odpovědnosti spojené s kněžským úřadem.

Proto musí kněží „vzhledem k pokušením světa být bdělí a konat pravidelně zpytování svědomí

a žít tak stále horlivěji ve věrnosti ke svým povinnostem.“

„Každý postoj proti tomuto učení je anti-svědectví pro křesťanské společenství a pro všechny lidi,“ řekl papež. Prosil biskupy, aby byli oporou „zvláště pro mladé kněze, kteří jsou poznamenáni zvláštním nadšením, ale také křehkostí naší doby.“

„Současně je nutné, abyste kněze, kteří nežijí podle svého stavu, výslovně vyzvali k obrácení,“ řekl papež biskupům na závěr.

Kath-net

Církev ve své eucharistické modlitbě označuje neděli jako **první den týdne**. Boží konání v díle při prvotním stvoření v Ježíšově vzkříšení převyšuje tak výrobní práci člověka ve všední dny. Moderní kalendář to vidí opačně. První den v týdnu je pro něho pondělí, neděle je sedmý den. Neděle tedy slouží k zotavení po námaze předchozího týdne a jako posila pro příští týden, k setkání a rozhovoru v rodině a s přáteli a dostala označení „konec týdne“. Cíl všeho úsilí se soustřeďuje na zvyšování produktivity a pokroku, od kterého se očekává, želepší postavení člověka. I když snad některých cílů bylo dosaženo, pomysleme na to, jaké nadšení vyvolala první transplantace srdce nebo vynález některých léků, nicméně myšlení a konání se potácí v imanenci: člověk krouží kolem sebe samého v ustavičné námaze, jak uniknout konečnosti. Jsou zde dosažitelné cíle, ale schází konečný cíl. Jsou zde zlepšení, ale stále není „dobře“. Jsou relativní pokroky, ale žádný vrchol, žádná „plnost času“, jak jí rozumí křesťanská víra a vidí ji v budoucím „dnu Páně“, dnu jeho návratu (srov. Gal 4,4).

Likvidace neděle

K likvidaci neděle vedou různé důvody. Jednou jsou to důvody ekonomické: stroje nemohou stát od pátku až do pondělka. Evropský průmysl by nemohl konkurovat asijskému, kde neznají nedělní klid. Také sport zabírá především mládeži velkou část neděle. K tělesnému posilnění třeba jógou se mnohým nejlépe hodí nedělní dopoledne, protože odpoledne se chtějí věnovat přátelům. Navíc se neděle, často prodloužená o svátky, hodí k cestování a krátké dovolené.

Konečně je zde **deistický názor**, který přispívá k nahodání prožívání neděle a svátku

v moderní době. Deismus je koncepcí, která objevila v 18. století přísnou přírodní zákonitost, která řídí všechno pozemské dění, ale chtěla si ještě podržet víru v Boha. Proto prohlásila, že Bůh svět velkodušně stvořil, ale dále již nemusí do jeho běhu zasahovat a může ho přenechat jemu samému. Zázraky podle tohoto pojetí jsou nejen nemožné, ale i zbytečné. Proto ani vtělení a zmrtychvstání Ježíše Krista nejsou skutečné události.

Když však pro deismus a pro jiné sekularistické světové názory, jako je evolucionismus, podle kterého vznikl vesmír náhodou, není Bůh potřebný, ztratila i neděle svůj původní základ. Jak dokazuje J. Pieper v jedné své teorii, svátek vychází z existence nějakého božstva, i když spočívá na pouhé legendě. V judaismu je sabat, který byl závazný pro židy i pro otroky, zdůvodňován vysvobozením z Egypta. Pro každý svátek tak platilo, že „je to den Páně“ (Ž 118,24).

Člověk sice může určovat datum svátku, pořádat k tomu slavnost a koncertovat, ale vlastní základ svátku není jeho věc. Že člověk byl stvořen, že všechny věci jsou dobré (srov. Gen 1,31), že může mít společenství s Bohem a překonat smrt, to všechno nemůže člověk ze svých vlastních sil, nýbrž to mu musí být darováno.

Jelikož se tedy sváteční radost zakládá na nějakém Božím skutku, je ryze sekulární svátek pouhou utopií. Pravdu, že původ svátku je náboženský, potvrdila i Francouzská revoluce, která chtěla nahradit křesťanský kalendář svým vlastním na racionalistickém základě. Na místo připomínky Božího skutku a jeho zpřítomnění byly zavedeny památky „Génia“, „Práce“, „Mínění“ (každý úředník mohl říct svůj názor) nebo „Otcovství“. Dnes se tyto druhy svátků silně rozšířily jako dny nemocných, postižených, dětí.

Eucharistie jako střed neděle

Takové památky nemají obsah náboženského svátku. Chtějí přispět k překonání určité nouze vlastními silami. To však může mít jen značně omezený rámc. Svátek naopak žije z živého přesvědčení o zásadním překonání smrti Božím skutkem.

Světlu, který se zbavil svého posvátného, zůstal ze svátků jen volný čas, tzn. osvobození od práce. Zde se projevuje blíže neschopnost člověka k volnosti. Potvrzuje se Pascalova teze, že člověk sám u sebe nesnese žádný klid sám o sobě, protože si je vědom své nahodilosti a svého ohrožení. Král má podle Pascala tu výhodu, že má u sebe blázna, který ho rozptyluje, aby nemusel myslet na revolty, nemoci a smrt. Člověk nesnáší klid a hledá útěk před svým neklidem v cestování, sportu apod. Je příznačné, že se usiluje o stále více volného času, ale o víkend se nejvíce pracuje načerno. Kde není ohrožení překonáno vírou, slouží volný den k pojištění vlastní moci. To je zřejmé ze Svátku práce, který slouží k manifestaci odborářské solidarity a v komunismu k přehlídkám nových tanků a raket. Protože se ztratila víra ve štědrú Boží ruku, musí se svátek změnit na demonstraci vlastní solidarity a síly. Svátek jako projev radosti a bezpečí v Bohu se změnil na antisvátek a projev vlastní nejistoty.

Ekonomicko-utilitaristické myšlení a úsilí o průmysl volného času, ale především úzkostný pocit vlastní zavrženosti v deistickém rámci vedly Francouzskou revoluci k potlačení svátku jako Božího činu. Svátek se změnil na bojově betonový antisvátek o osvobození od Boha, o vlastní síle, a tak útok na práci a honba za ní je znamením trvalé úzkosti.

Nábožensky založený svátek dovoluje naopak klid a osvobození od tlaku práce a činnosti, protože přináší přesvědčení, že **překonání ohrožující konečnosti**

nezávisí na člověku, ale je Božím darem. Jen náboženský pohled může probudit pravou radost ze svátku a učinit z člověka nikoliv „homo faber“, tj. člověka práce, ale „homo orans“, člověka modlitby, tzn. že je povolán, aby se klaněl Tomu, který dobře učinil všechny věci a dovede je také k dobrému konci. Caesar z Arles napsal v 6. století, že v neděli se máme uvolnit od pozemských starostí a zcela se věnovat účtům k Bohu s vědomím, že náš nedělní klid není nic planého ani prázdného. Radost ze svátečního dne, je-li pravá a hluboká, nemá nic společného se slepým optimismem, který zavírá oči před tím, co je hrozné, nýbrž je to naděje proti vši naději. Je taková naděje možná bez Boha? Může-li člověk navzdory všemu a navzdory tlaku, kterému je vystaven, slavit svátek, aniž by potlačoval svou ohroženost, pak je to jen v hlubokém vědomí a přesvědčení, že ho nese Bůh.

Eucharistie jako střed neděle

Neděle má být středem a vrcholem týdne. Již symbolika čísel to vyjadřuje. V evangeliu je to „první den“ (srov. Mk 16,2-9; Mt 28,1; Lk 24,1.3.13; Jan 20, 119). Justin († 165) vyzvedává souvislost mezi zmrtychvstáním a počátkem stvoření v první den. V první den začíná stvoření i nové stvoření. Janovo evangelium zdůrazňuje také Ježíšovo zjevení, ke kterému došlo osmého dne (20,26). Barnabášův dopis z druhého století rovněž vyzvedá osmý den, tedy den po skončení prvního stvoření, a označuje ho **za první den nového stvoření**. Osmý den označuje počátek nového světa, který začal zmrtychvstáním Krista.

Konečně je neděle také jako **třetí den po Ježíšově smrti** (srov. 1 Kor 15,4; Mk 8,31; 9,31; 10,34; Lk 14,58; Jan 2,19nn). Symboliku třetího dne je třeba ještě blíže domyslet. Sv. Pavel připomíná spolu s Ježíšovým zmrtychvstáním

i přijetí svátku Kristovy oběti: *Ne-vstal-li Kristus, vaše víra nemá cenu, protože pak jste ještě ve svých hříších.* Apoštol chce tím říct, že teprve zmrtvýchvstáním byl Kristus obětní čin na kříži potvrzen jako přijatý a bez zmrtvýchvstání by Kristova smírná oběť nic neznamovala. I v listě Římanům se setkáváme s touto myšlenkou, že Ježíš byl pro naše viny vzkříšen kvůli našemu ospravedlnění.

Velikonoční neděle není tedy jen připomínkou stvoření a splnění naděje v novém stvoření, ale je to současně **den, kdy vešla Ježíšova smrt ve známost jako smrt spásy a vykoupění.** Tezí, že každý svátek se zakládá na Božím činu, je možno také doložit exemplárně trojí symbolikou velikonočního svátku. **Každá neděle je připomínkou velikonoční neděle.** Středem neděle tedy je Eucharistie. V ní je obsažena všechna tato symbolika: v naději na nový příchod a všeobecné zmrtvýchvstání slaví Církev s vděčností smrt a zmrtvýchvstání svého Pána jako původ vlastního bytí a spásy všech svých členů.

První den má u křesťanů obzvláštní význam. Zj 1,10 hovoří již o „dnu Páně“, aniž by potřeboval bližší vysvětlení. Již Pavel si přeje v souvislosti se sbírkou pro Jeruzalém, aby Korintané „první den“ něco odložili, co by mohlo být předáno obcím v Galacii. V Pavlových obcích byl tedy již první den zvláštním dnem.

Co bylo pro tento den charakteristické? Byl to den volný od práce a zábavy, jak je tomu dnes o nedělích? Ne, dnem bez práce u Židů byla sobota a i pohané slavili jako volný den den Saturnův, tj. sobotu. První den v týdnu byl všeobecně pracovní den. Pro křesťany se od jiných odlišoval **eucharistickou slavností.** Aby však obec mohla spojit pracovní den s vírou, kterou okolní společnost odmítala, musela se Eucharistie slavit buďto v předvečer, jak o tom mluví Sk 20,7, nebo časně ráno. O tomto obyčeji píše Plinius kolem roku 112 cí-

saři Trajánovi: „Před východem slunce,“ píše Plinius, „se křesťané scházejí v určitý den, aby Kristu jakožto Bohu zapěli píseň a vzali si pokrm.“

Kdo si tedy uvědomí, že křesťané se scházeli v pracovní den před prací, a Justin mluví o „shromáždění všech, kteří žili v městě nebo na venkově“, musí pochopit, jak cennou byla pro ně účast na Eucharistii. Pro Ignáce Antióského (řcca 116) bylo slovo neděle zkratkou pro celou víru, protože v tento den nám „skrze jeho smrt vzešel život“ (Magn. 9,1).

Eucharistie byla chápána jako shromáždění všech na jednom místě (srov. 1 Kor 14,25). V listech z prvních století nacházíme vždy znovu a znovu výzvy nezůstat mimo slavení Eucharistie, přičemž důvodem neúčasti nebyla lhostejnost, nýbrž pracovní zátěž, zvláště u otroků, protože ti se jí nemohli vyhnout. Neúčast byla kritizována jako pýcha, které se dopouští ten, kdo „nemá účast na Božím chlebě“ (Ign Eph 5,2.3). V Didaskali, syrském spisu z počátku třetího století, se neuznává žádná omluva pro neúčast. Kdo tak činí, „trhá jeho tělo“. Kdo se neúčastní Eucharistie, ukazuje svou nevděčnost Kristu, který pro něho z lásky položil život, a pohrdá ve svém individualismu Církvi, jejímž je členem a z jejíhož nasazení žije, aniž by sám byl ochoten přinést svůj vklad. Kdo se neúčastní, odcizuje se tělu a tím i jeho Hlavě.

Slavení Dne Páně obsahuje tedy to podstatné z víry, proto žádný křesťan nesmí zůstat stranou a soustřeďuje se na první pracovní den v týdnu. Ale jakmile mohli mít křesťané vliv na uspořádání společnosti, tedy od doby císaře Konstantina, stával se tento den stále více dnem svátečním.

Ve středu neděle stojí Eucharistie, ve středu Eucharistie oběť. Tato v dnešní teologii někdy zpochybňovaná teze se odvolává na 2. vatikánský koncil, který nazývá eucharistickou oběť **prame-**

nem a vrcholem celého křesťanského života (LG 11). Potvrzuje to i dějiny náboženství. Podle J. Piepera je „oběť duši svátku“. Slovo feria (svátek) bylo odvozeno již před 2000 lety z výrazu „ad victimis feriendis“, od zabíjení obětních zvířat.

Smysl oběti je už dnes špatně chápán. V dějinách náboženství se oběti rozumí konání, při kterém byly spáleny první plody úrody nebo první mládě zvířete zabito a spáleno buďto celé (= holocaust, celopal) anebo jeho část a tím se vzdával hold božstvu. Oběť symbolizovala akt odevzdání něčeho, co je potřebné pro život, a tím se dávalo najevo, že Bůh je důležitější než každá pozemská nutnost. Společensví s Bohem je důležitější než jakákoliv pozemská nutnost. Do oběti je tedy vtažen celý člověk se svým tělem i svou duší a projevuje Bohu svou úctu tím, že uznává svou závislost na něm a plně mu důvěřuje.

Neděle je tedy sebeodevzdání něčeho, co samo o sobě je životně důležité, a tvoří tak úplný protiklad ekonomicko-utilitaristickému chápání světského volného dne.

Rozhodující přitom je postoj člověka, totiž jeho láska, pocit tvora, který si je plně vědom

své závislosti na svém Stvořiteli. Oběť může znamenat prosbu, dík, chválu, pokání za spáchané viny. Nebezpečí spočívá v tom, že se z oběti stane něco vnějšího, když schází vnitřní postoj. Je tomu tak v případě, když nastoupí vědomí, že Bůh tuto oběť potřebuje a že člověk může svým jednáním sám svého Boha usmířit, nebo když mu obětuje mís-

to zdravého nemocné zvíře, které již tak jako tak nemůže potřebovat, nebo že mu přináší velké dary, ale ty získal tím, že vykořisťoval jiné lidi. Proti takovému postoji se obrací kritika proroků. Ti důrazně upozorňují, že se zmetkovitým zbožím není možno předstoupit ani před pozemské vladaře, že milosrdenství, tj. správný sociální postoj, je více než oběť a že Bůh je Stvořitel, který sám nic nepotřebuje. Přitom i přes tyto ostré formulace zůstává ve Starém zákoně jasné, že teprve přijde doba nová, dokonalejší oběti.

Touto novou obětí je sebe-darování Ježíše Krista na kříži. Obětní charakter jeho smrti je jasně vyjádřen ve slovech, kterými ustanovil Eucharistii: „*To je moje tělo, které se za vás vydává*“ (1 Kor 11,24; Lk 22,19). „*To je má krev, krev smlouvy, která se prolévá za mnohé*“ (Mt 26,28; srov. Mk 14,24). Smlouva byla tedy zpečetěna obětí. Pavel uvádí: „*...nová smlouva potvrzená mou krví*“ (1 Kor 11,25). Je to ohlas Jeremiáše 31,31. Obětováním vlastního života je **Ježíš Kristus současně kněz i obětní dar**, přičemž jeho oběť se nenaplnuje přemírou utrpení, nýbrž **utrpením přijatým v poslušnosti** (srov. Fil 2,8; Žid 5,8).

Obětní charakter mše svaté je hlavní bod, ve kterém se katolická a protestantská teologie rozcházejí.

Reformátoři měli velké obavy, že obětní charakter mše svaté by mohl omezit všeobecné usmíření, které přinesla Kristova smrt na kříži: Když Ježíš zahladil hříchy *jednou provždy*, (srov. Žid 9,22; 10,10; 1 Petr 3,18), není třeba k usmíření žádné mše. Řeč o mešní oběti vytváří vedle Kristovy oběti na kříži další oběť; to je prý aktivismus, důvěra v lidské působení místo víry, že jediný Vykupitel je Kristus. Podle nich Kristova smrt zrušila všechny jiné oběti. Oběť mše svaté je nahrazena večerí Páně.

(Dokončení příště)

Uzdravující síla Eucharistie

Účastníme-li se mše svaté s vírou a čistým srdcem, máme nejpřímější přístup k tajemství našeho vykoupení – definitivního vítězství našeho Pána nad satanem, hříchem a smrtí. Ježíš touží svou milostí léčit naše zraněná srdce a uzdravovat mezilidské vztahy. Jestliže mu v čase eucharistické oběti svěrujeme sebe a své drahé, Spasitel uzdravuje ty nejtěžší rány a zbavuje nás největšího otroctví.

Uzdravení z postabortního syndromu

Doktor Kenneth McAll, anglický psychiatr, člen Royal College of psychiatrists, píše o své pacientce, která trpěla těžkou depresí, nemohla spát ani jíst a udržovat styky s jinými lidmi. Ve svém mládí provozovala prostituci. Několikrát otěhotněla a pokaždé podstupovala potrat. Lékař jí sdělil, že její současné zdravotní problémy jsou důsledkem nedostatku smíření s Bohem a s lidmi. Poslechla doktora a s upřímnou lítostí se vyzpovídala. Během mše svaté dala jména svým dětem a všechny je odevzdala Bohu. Od té chvíle se denně modlí, pravidelně se účastní mše svaté, je v jednotě s Bohem, vede spokojený a šťastný život. Vdala se a pomáhá mnoha ženám, které trpí z podobných příčin.

Pán Bůh touží, aby každé počaté dítě bylo přijato s láskou. Jestliže to rodiče neudělají, způsobí velkou křivdu dítěti i sobě. Výrazem přijetí dítěte je udělení jména. Jestliže se rodiče rozhodli pro potrat a odsoudili tak dítě na smrt, mají ještě možnost to napravit. V upřímné zpovědi, pokání a Eucharistii se smíří s Bohem, dají svému dítěti jméno a svěří ho Bohu.

Také dětem, které se narodí mrtvé anebo jsou nedobrovolně potraceny, měli by rodiče dát jméno a odevzdat je Bohu.

Jestliže matka v těhotenství prožívá stresy, požívá alkohol nebo narkotika a kouří, působí zlobně na bezbranné dítě, které je mimořádně vnímavé nejen na toxické a škodlivé látky, ale také na matčiny dobré a zlé myšlenky a nálady. Již v prvních 90 dnech svého vývoje získává dítě

od matky všechno, co potřebuje pro svůj budoucí život. Bud' to je to přijetí a teplo mateřské lásky, nebo odmítání, nenávisť a zloba. Mnoho problémů, které lidé prožívají v dospělém věku, má své kořeny ve špatných zkušenostech z prenatálního života. Lék je možno hledat v Eucharistii, aby Ježíš mohl svou láskou vyléčit všechna zranění, uzdravit mezilidské vztahy a odstranit všechno to, co je zdrojem utrpení a nemoci.

Potrat postihuje nejen usmrčené dítě a ženu, ale působí destruktivně na celou rodinu a společnost. Vědecké výzkumy potvrzují, že trpí zvláště rodiče utraceného dítěte.

Doktor Kenneth McAll popisuje příběh 19leté Joany, která se už jako docela malé dítě začala podivně chovat. Vyšetření zjistila, že se jedná o epilepsii. Během záchvatů se jí nejvíce bála matka. Joan strašila bratra nožem, přebíhala před jedoucimi auty, tvrdila o sobě, že není žádná Joan. Dr. Kenneth si po vyšetření nakreslil genealogický strom rodiny, ale nemohl najít příčinu podivného chování dítěte. Když začal rozmlouvat s Joan na téma rodiny, řekla mu, že má tři bratry a tři sestry. Opravil ji a řekl,

že má tři bratry, ale jen dvě sestry. Začala křičet a ukazovala na matku: *Vidíte tu ženu, která tam sedí? Ona zabila moji sestru, kterou znám, je to moje přítelkyně. Jmenuje se Melisa.* Teprve rozhovor s matkou vyjasnil, že ještě před narozením Joan byla v nemocnici podrobena nedobrovolnému potratu. Matka o tom nikdy nemluvila a nikdo nevěděl, že tomuto svému dítěti dala jméno Melisa. Doktor Kenneth poprosil matku, aby odpustila lékařovi i sobě, a celou rodinu požádal, aby se zúčastnila mše svaté na úmysl Melisy. Po této Eucharistii se k radosti všech vrátilo Joaně úplné zdraví. Toto neobyčejné a přímo hmatatelné uzdravující působení Eucharistie způsobilo, že rodiče začali pomáhat jiným rodičům, jejichž děti trpěly z podobných příčin.

V roce 1978 publikoval dr. Andrew Feldmar výsledky vyšetření lidí, kteří měli nutkání spáchat sebevraždu. Autor zjistil, že téměř všechny vyšetřované osoby byly oběťmi pokusu jejich matek o provedení potratu. Sebevražedné myšlenky se projevovaly nejvíce ve výroční den nedokonaného potratu. Dokonce způsob sebevraždy se blížil tomu způsobu, jakým matka chtěla usmrtit

své dítě. Feldmar zjistil, že dosud nenarozené děti měly vědomí pokusu o jejich usmrcení, i když se tak stalo ve velmi časně fázi těhotenství.

Když se lidská srdce uzavrou před působením Božího milosrdenství, různé situace, obsahující ničivou moc hříchu, vyvolávají rozmanité choroby a utrpení. Síly zla, které zotročují člověka, může přemoci a překonat jedině Kristova láska. Proto se musí jak rodiče, tak děti zcela otevřít jeho lásce, litovat spáchaného zla a odpustit všem i sobě. Nejlépe se tak může stát dobrou svatou zpovědí a eucharistikou obětí, která nejdokonaleji zpřítomňuje Kristovu lásku.

Každá žena, která podstoupila potrat, potřebuje úplné uzdravení jak v duchovní, tak i v psychické oblasti. Podmínkou je úplné přilnutí k Bohu a smíření s usmrčeným dítětem. K tomu je nutná nejdříve lítost před Bohem nad spáchanými hříchy. Otec Robert DeGrandis, autor knihy *Mezigenerační uzdravení*, navrhuje tyto kroky průběhu procesu uzdravování:

Představ si utracené dítě v Ježíšově přítomnosti. Pán Ježíš objímá toto dítě ve své náruči. Uvědom si živě, že objímá i tebe. Pros Ježíše, aby ti řekl, jakého pohlaví je tvé dítě, a podle toho mu dej jméno. Pak pros své dítě, aby ti odpustilo, že bylo utraceno. Pros Pána Ježíše, aby ti odpustil a odpust i ty sama sobě. Obětuj svému dítěti svou lásku. Odevzdej své dítě Božímu Synu.

Jestliže tyto uzdravující kroky spojené se svatou zpovědí budou vloženy do eucharistické oběti, Pán Ježíš s určitostí zcela uzdraví ty, kteří trpí v důsledku postabortního syndromu. Dr. Kenneth McAll dokumentuje ve své knize⁽¹⁾ 600 případů zázračného uzdravení během eucharistické oběti, která byla sloužena na úmysl dětí, které byly usmrčeny potratem, narodily se mrtvé nebo byly odloženy matkou po porodu. Dr. Kenneth tvrdí, že když byla sloužena mše sva-

▶ tá na úmysl těchto dětí, účinky byly udivující. Uzdravení se dostalo nejen těm, kteří se na potratu bezprostředně podíleli, ale i těm osobám, které nesly spoluvinu, i když o této mši svaté vůbec nevěděly a přebývaly ve vzdálených léčebných ústavech. V čase Eucharistie Ježíš uzdravu-

je z nejtěžších, často beznadějných případů psychických a nervových chorob.

*P. Mieczysław Piotrowski, TChr
Z Mítujcie się 1/2004
přeložil -ls-*

⁽¹⁾ *Healing the Family tree*, Shellon Press Londýn 1984.

NEOBYČEJNÉ PŘÍZNÁNÍ

Arcibiskup v Sydney v Australii kardinál George Pell předstoupil před veřejnost s neobvyklým příznáním. Když sestavoval k publikování sbírku svých kázání za posledních čtyřicet let, zjistil, že se dopouštěl jedné chyby: „Ve svých nedělních kázáních jsem málo hovořil o morálce.“

Vyjádlil se také k obviněním ze sexuálního zneužívání. Tato obvinění byla později zcela odvolána, ale podnítila ho k tomu, aby nebyl „nerozhodný“. „Doufám, že jsem v minulosti nebyl vlažný. Dnes budu méně váhavý, když půjde o podstatné věci, ať to stojí cokoliv.“

Pokud jde o homosexualitu, řekl: „Jedná se o formu sexuality, kterou církev nemůže schvalovat, stejně jako manželskou nevěru aneb sex před manželstvím. Myslím, že když se někdo rozhodne být křesťan, musí akceptovat základní nauku křesťanství. Je-li v ní něco, co nemůže přijmout, pak by měl přiznat: „Dobrá, pak tedy nejsem křesťan.““

KRITIKA OD NĚMECKÝCH BISKUPŮ

Němečtí biskupové se na svém zasedání v Kolíně nad Rýnem vyslovili kriticky o Gibsonově filmu „Umučení Ježíše Krista“. Podle jejich názoru Gibson drastickým představením krutosti problematickým způsobem zkrátil poselství Bible.

Podle agentury ANSA plánuje Vatikán diskusi u kulatého stolu se zástupci různých směrů víry o Gibsonově filmu. Existuje přání zjistit, jaké možnosti tento filmy nabízí. Současně je prý

třeba odmítnat falešná chápání tohoto díla.

„UMUČENÍ KRISTA“ A ZVLÁŠTNÍ ZNAMENÍ

Jeden z posledních filmů Mela Gibsona se nazývá „Signs“ – „Znamení“. „Znamení“ provázají také jeho poslední film.

Jak jsme již informovali, byl Jim Caviezel, představitel Krista, při natáčení zasažen bleskem. Zůstal přitom nezraněn a vyšel ze zásahu jen s velkým leknutím.

Jak přišel Gibson na myšlenku natočit tento film? Gibson jako hollywoodská hvězda po zážitku obrácení před dvanácti lety nosil tuto myšlenku po celá léta ve své mysli. Ale k opravdové motivaci došlo poté, co se potkal s jednou Francouzku, která mu řekla: „Ježíš tě miluje.“

Na tom není dosti. Hlavní představitel Jim Caviezel, jehož cesta víry je úzce spjata s Medjugorje, měl půl roku předtím, než ho Gibson začal přemlouvat k této roli, podivuhodné setkání. Jedna žena mu při tom sdělila: „Ty budeš hrát Ježíše Krista.“ Při zahájení natáčení tohoto filmu měl Caviezel 33 let a jeho iniciály jsou stejné jako u Ježíše Krista – JC.

Natáčení filmu začalo 15. srpna na svátek Nanebevzetí Panny Marie a skončilo 13. května ve výroční den prvního zjevení v Medjugorje. Během natáčení se stala celá řada dalších znamení, drogově závislí byli zbaveni závislosti, smířili se dlouholetí nepřátelé, mnoho lidí našlo cestu k víře. Světová premiéra filmu se konala na Popeleční středu.

Kath-net

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

době se také označuje za podobenství o milosrdném otci. V obou těchto pojmenováních se zapomíná na třetího aktéra podobenství, a tím je starší syn. V Ježíšově podobenství, určeném starším lidu, má ovšem právě starší syn klíčové postavení. Tento starší syn si ve skutečnosti dovolil něco mnohem horšího, než marnotratný mladší. Rozhněval se a reptal. Dovolil si vystoupit s ostrou a povýšenou kritikou proti svému otci a zcela odmítavým postojem vůči svému bratru se vyloučil sám z jejich společnosti. To staví do zcela nového a velmi kritického světla jeho dosavadní jen domnělou „spravedlnost“ a blízkost otci. Nejen že nepochopil svého otce, ale myslí si, že všemu rozumí lépe. Přitom nechápe to nejpodstatnější.

Tato nehorázná kritika je prototypem všech kritik proti Bohu, protože všechny mají společný základ: pyšnou zaslepenost, která nedovoluje pochopit to, co je v Bohu nejpodstatnější: jeho dobrotivost a milosrdenství. Bůh je tak nekonečně dobrý, že je absolutně vyloučeno, aby řekl nebo učinil cokoliv, co by mohlo být zaměřeno proti nám a proti našemu nekonečnému dobru. Dokonce i to nejhorší a nejstrašnější, co mohl člověk učinit, že vztáhl ruku na svého Boha a nejpotupnějším způsobem ho zabil, dokázal Bůh proměnit v největší dobrodiní a milost, jakou mohl člověku prokázat.

To je hlavní důvod, který marnotratného syna Mela Gibsona po jeho návratu do Otcovy náruče přiměl, aby ukázal člověku, jaká cena musela být zaplácena, aby se mohl on a každý z nás vrátit. Člověk si nemůže učinit představu o tom, co znamená každý hřích, když se nepodívá na Kristovu Krev, která byla tak krutě a nelidsky prolita a obětována, aby se i hřích obrátil v dobro. Gibsonův film není nějaký apokryf nebo básnická licence, která zkracuje poselství evangelia. Zkracuje nebo přibližuje co je v Kristově oběti viditelné a smyslově hmatatelné? Je příznačné, že výtky, že tento film

svou drastičností „zkracuje poselství evangelia“, přichází právě ze země, kde sami biskupové zkrátili poselství evangelia, když **reptali** proti encyklice Humanae vitae, jejíž varovné proroctví o holocaustu nenarozených, sexuální potopě a rozvratu rodin se dnes tak dramaticky naplňuje, a kde tak dlouho odmítali zrušit svoje poradny, které umožňovaly beztržný potrat. Právě na německé půdě došlo už před staletími ke zkrácení poselství evangelia, když si reformace usmyslela, že ona první pochopila, co podle ní šestnáct století nikdo nepochopil, a odmítla oběť mše svaté. Neuvědomila si přitom, jaké to bude mít důsledky, že svou smělostí zavdává podnět k tomu, aby se pak i další osmělili pokládat se za podobně osvícené a **reptali** proti Bohu a proti tomu, co On ve své nejvyšší moudrosti nejmoudřeji ustanovil.

Ježíš Kristus se nestydí za své rány a nijak je před námi nechce skrývat. Proto o sobě už předem předpověděl, že bude červ a ne člověk, znetvořený, že není podoben člověku, tak nevzhledný, že si člověk před ním zakryje tvář. Když my to nechceme vidět, ukazuje to nepokrytě alespoň svým vyvoleným, které označil svými ranami, a předal nám o tom dokonce dokumentaci na svém rubáši. Gibsonova umělecká výpověď je ve skutečnosti oslavou mše svaté jako nekrvavé oběti, která zpřítomňuje tu nejstrašnější a nejkrvavější oběť, a tu je třeba mít stále před očima. Kdo nechce vidět Kristovo znetvoření, nechce se podívat na svou vlastní podobu, protože si usmyslel, že si bude zakládat na své vlastní „osvícenosti“. Co jste učinili jednomu z nejmenších (a co je menšího než nenarozené dítě?), mně jste učinili. To je drastická pravda. Pohled na znetvořená a potrhána tělíčka nemluvnátek rovněž připadá našim poslancům příliš drastický a nechutný, a přece je to skutečnost, a to v masovém měřítku. Není na čase skoncovat s tím, vstát a jít k Otci?

-red-

PAPEŽ PIUS XII. (9)

Pacelli ovšem myslel na to, kolik času se už otálením ztratilo – nestála každá hodina nové lidské životy? Snažil se hledět do kancléřových očí, které mu uhýbaly, když ho zapřísahal: „Žádná další politika Fabia-Cunctatora, pokud jde o podmínky míru! Pochopte, pane kancléři, je třeba navzdory překážkám s odvahou mít na mysli v podstatě mír bez anexí. Dnes se ještě jedná o neutralitu Belgie, o úpravy hranic v Alsasku-Lotrinsku, v Briey, v Litvě, o válečné odškodnění. Při dalším váhání by už mohlo jít o trvání Německé říše vůbec, o budoucnost dynastie Hohenzollernů.“

Kancléř, na něhož to očividně zapůsobilo, minil: „Ano, muselo by se na to myslet – mělo by se podle toho jednat.“

„Muselo!“ „Mělo!“

Žádné konkrétní odpovědi.

Bethmann Hollweg neznal slova, která dal Benedikt XV. svému nunciu na cestu: „Pomáhej Bůh, ať také v srdcích vládnoucích zvítězí mírotvorné myšlenky, ať se s vědomím vlastní odpovědnosti nebrání dále hlasu národů, které volají po míru.“ Věděl však nyní aspoň jediné: nový nuncius to bere s vyjednáváním míru vážně, posvátně vážně.

„O vašich intencích,“ uzavřel Bethmann Hollweg, „budu informovat císaře.“

IV.

Císař měl svůj hlavní stan v létě 1917 v lázních Kreuznach. Zde byly hotelové stavby ve stylu přelomu století, rozložitě starobylé domy s věžičkami a arkýři. A tam, mezi pichlavými palmami ve vědrech, za staroněmeckými vypouklými skleněnými tabulkami v oknech, pod lustry z jeleních parohů měly stáby rozloženy své stoly s mapami. Císař obýval lázeňský dům. Vojsko ordonančních důstojníků nahrazovalo večer na lavičkách v parcích lázeňské hosty.

Císařova nabídka míru v prosinci 1916 byla Dohodou odmítnuta. „Arogantní řev se dá těžko sladit s mírovými šalmaji,“ byl názor v Paříži. V Londýně se říkalo: „Císař se opět jednou přehmátl v tónu. Nejsme žádní nováčci.“

Císař se cítil zklamán, nepochopen a ovšem i notně raněn. O to ochotněji se Bethmann Hollweg chopil papežovy iniciativy jako zachráněného kruhu. 29. června, tedy už za několik dní – jak dal vědět – císař očekává návštěvu papežova zmocněnce v lázních Kreuznach.

Nunciovi je v Berlíně pro jeho cestu k dispozici dokonce salónní vůz.

Císař byl informován: „Zdá se, že Pacelli není příliš nakloněn k podobným formalitám. Je to jeho liská slabost, která je ještě živena jeho stálým průvodcem, Msgre Udítorem Schioppou, který má málo kněžské pokory.“ To posílilo Viléma II. v jeho naději, že nového nuncia může pro své vlastní představy o míru získat osobním šarmem, jehož byl císař ve zvláštních případech mimořádně schopen. Rozhodl se, že Pacelliho hned při příjezdu vyznamená Řádem rudého orla.

29. červen 1917, 12.45 hod. Před císařským hlavním stanem je nastoupena čestná stráž. Zbraně se na slunci oslnivě blýskají. Když nuncius Pacelli přijíždí, pronikavě zazní povel: „Pozor! K počtě zbraň!“ Vedle nuncia na zadním sedadle vozu sedí úředník jeho nunciatury, monsignore Udítore Schioppa, asistent arcibiskupa Pacelliho v politických záležitostech.

Na schodišti stojí císař. Srdečně zdravení. Nuncius znal si

ce panovníka jen z obrazů, tak, jak ho v zahraničí byli zvyklí vidat: s nakrouceným knírem, statného, rázného, s heslem: „My Němci se bojíme Boha, a jinak ničeho na světě!“ Ale Pacelli vidí hned: oči německého císaře už nejsou tak zářící, jak byly před válkou. Pohyb, kterým se snaží skrývat svou levou ruku, chromou od narození, je příliš zřetelně patrný. Tři válečné roky plné strachu vzaly lesk jeho osobnosti.

Už na schodech představuje Pacelli Schioppu. Zatímco císař – víme to z jeho pozdějších výroků – cítí k nunciu spontánní sympatie, Schioppa je mu protivný svými pronikavými, stále zkoumavými očima.

Cesta do přijímacího sálu. Tam nuncius formálně předává papežův dopis císaři. „Jeho Svatost,“ tak si Pacelli, který mluvil francouzsky, připravuje předem účinek tohoto listu, „posílá zvláštní přání veškerého blaha Jeho Majestátu a rodině Jeho Majestátu.“

„Jeho Svatost,“ pokračoval pak, „je velmi neúnavná v zapřísahání národů vedoucích válku, aby složily bratrovražedné zbraně.“

Císař blahosklonně pozoroval před sebou stojícího muže. S uspokojením zjistil: ani malý, ani tlustý, což byla tehdy rozšířená představa o dokonalosti

Řimana, nýbrž ušlechtilý, aristokratický zjev. Obzvlášť dokonalé společenské způsoby, které nový nuncius prokázal, se mu líbily. O to přebytečnější je jeho průvodce, Udítore, kterého císař označoval v dalším rozhovoru jen jako „kaplana“. Ještě než začala vlastní rozmluva, byl Vilém II. rozhodnut mluvit s nunciem „jako muž s mužem“.

Čekal jen na vhodnou nápořevdu. Pacelli mu ji dodal, když se rozhovořil: „Váš Majestát může přece udělat všechno možné, aby hrůzám války učinil konec, i kdyby z toho vyplynula nutnost, aby se Německo vzdalo jednoho nebo druhého z Německem stanovených válečných cílů.“

„Vzdát se? Kapitulace?“ To byla ona nápořevda.

Udítore viděl císaře, jak se zhluboka nadechl a s náhlou příkrostiti odpověděl: „Německo nevyvolalo válku. Německo bylo nuceno bránit se proti zrádným vyhlazovacím snahám Anglie.“ A když Pacelliho průvodce udělal na to posunek, z něhož četl císař opak souhlasu, pustil se do projevu, který nebyl adekvátní situaci ani tématu:

„Ale poslechněte přece! Vždyť já jsem první předstoupil s nabídkou míru. Samotnému americkému prezidentovi Wilsonovi stálo za to, aby na můj návrh odpověděl. A co udělal papež? Papež mlčel!“

Pacelli se vztyčil. Také císař povstal. Průběh následující výměny slov mezi nunciem, císařem a Udítorem stojí za rekonstrukci.

Pacelli: „Jeho Svatost uvítala přání Vašeho Majestátu po míru. Jestliže Jeho Svatost na mírovou nabídku Vašeho Majestátu z prosince nezareagovala žádným veřejným projevem, pak to bylo jen z dobře uvážených důvodů. Neboť takové prohlášení by v tehdejší době podle přesvědčení Jeho Svatosti zůstalo nejen bez úspěchu, ale mohlo by škodit pozdější intervenci Svatého stolce ve prospěch míru.“

(Pokračování)

Sestry karmelitánky srdečně zvou děvčata od 18 do 25 let na duchovní cvičení, která se uskuteční v klášteře sester, Zlín – Štípa, ve dnech od 28. 6. do 2. 7. 2004.

Pokud máš zájem zúčastnit se těchto duchovních cvičení, můžeš se přihlásit písemně, telefonicky nebo na náš e-mail. Termín odevzdání přihlášek – nejpozději do 10. června na adrese: Sestry karmelitánky, Mariánské nám. 56, 763 14 Zlín – Štípa. Můžete také volat na telefonní čísla: 00420 577 914 262, nebo e-mail: karmel@volny.cz. Rády odpovíme na vaše případné dotazy a těšíme se na setkání s vámi.

LITURGICKÁ ČTENÍ – pokračování ze str. 3

tobě. Už nejsem hoden, abych se nazýval tvým synem. Vezmi mě jako jednoho ze svých nádeníků!

Vstal a šel k svému otci. Když byl ještě daleko, otec ho uviděl a pohnut soucitem přiběhl, objal ho a políbil. Syn mu řekl: ‚Otče, zhrěšil jsem proti Bohu i proti tobě. Už nejsem hoden, abych se nazýval tvým synem.‘ Ale otec nařídil služebníkům: ‚Honem přineste nejlepší šaty a oblečte ho, dejte mu na ruku prsten a obuv na nohy! Přiveďte vykrmené tele a zabijte ho! A hodujme a veselme se, protože tento můj syn byl mrtev a zase žije, byl ztracen a je zase nalezen!‘ A začali se veselit. Jeho starší syn byl právě na poli. Když se vracel a byl už blízko domu, uslyšel hudbu a tanec. Zavolal si jednoho ze služebníků a ptal se ho, co to znamená. On mu odpověděl: ‚Tvůj bratr se vrátil a tvůj otec dal zabít vykrmené tele, že se mu vrátil zdravý.‘ Tu se (starší syn) rozzlobil a nechtěl jít dovnitř. Jeho otec vyšel a domlouval mu. Ale on otci odpověděl: ‚Hle, tolik let už ti sloužím a nikdy jsem žádný tvůj příkaz nepřestoupil. A mně jsi nikdy nedal ani kůzle, abych se povесelil se svými přáteli. Když ale přišel tenhle tvůj syn, který prohrál tvůj majetek s nevěstkami, dals pro něj zabít vykrmené tele!‘ Otec mu odpověděl: ‚Dítě, ty jsi pořád se mnou a všechno, co je moje, je i tvoje. Ale máme proč se veselit a radovat, protože tento tvůj bratr byl mrtev, a zase žije, byl ztracen, a je zase nalezen.‘“

Z PROJEVU JANA PAVLA II. K ČLENŮM KONGREGACE PRO NAUKU VÍRY – pokračování ze str. 2

Dnes v důsledku metafyzické krize se v mnoha prostředích neuznává plná pravda vepsaná do srdce každé lidské osoby. Jsme na jedné straně svědky, jak se mezi věřícími šíří morálka fideistického charakteru, a na druhé straně schází objektivní orientace pro zákonodárství, která se často opírá jen o společenský konsensus, a tak se stále více znesnadňuje možnost dospět k obecnému etickému základu společnému pro celé lidstvo.

V encyklikách *Fides et ratio* a *Veritatis splendor* jsem chtěl nabídnout prvky užitečné mimo jiné k odhalení ideje přirozeného mravního zákona. Bohužel tato nauka, jak se zdá, dosud nebyla v očekávané míře přijata a komplexní problematika zasluhuje další prohloubení. Vyzývám vás proto, abyste rozvinuli vhodné iniciativy za účelem přispět konstruktivním způsobem k obnovení nauky o přirozeném mravním zákonu a hledali styčné body s představiteli jiných vyznání, náboženství a kultur.

Konečně si přeji poukázat na jednu delikátní a aktuální otázku. V posledních dvou letech vaše Kongregace byla svědkem obzvláště značného růstu disciplinárních případů, které spadají pod vaši kompetenci z důvodu, že šlo o obsah těžkých deliktů včetně deliktů proti mravnosti. (...)

Nejde jen o aplikaci trestního kanonického práva, ale nejlepší záruka je ve **správné a vyrovnané formaci budoucích kněží jednoznačným způsobem, aby s radostí a velkou důvěrou objali onen pokorný, prostý a čistý způsob života, který je praktickým základem církevního celibátu.** Vyzývám proto vaši Kongregaci, aby spolu s jinými odděleními Římské kurie, která jsou odpovědná za formaci seminářistů a kléru, vytyčila nezbytná měřítka k zajištění života kleriků ve shodě s jejich povoláním a jejich úkolem žít v dokonalé a trvalé čistotě pro Boží království.

Liturgická čtení

Neděle 21. 3. – 4. neděle postní

1. čt.: Joz 5,9a.10-12
Ž 34(33),2-3.4-5.6-7
Odp.: 9a (*Okuste a vízte, jak je Hospodin dobrý.*)
2. čt.: 2 Kor 5,17-21
Ev.: Lk 15,1-3.11-32

Pondělí 22. 3. – ferie

1. čt.: Iz 65,17-21
Ž 30(29),2+4.5-6.11-12a+13b
Odp.: 2a (*Chci tě oslavovat, Hospodine, neboť jsi mě vysvobodil.*)
Ev.: Jan 4,43-54

Úterý 23. 3. – připomínka sv. Turibia z Mongroveja

1. čt.: Ez 47,1-9.12
Ž 46(45),2-3.5-6.8-9
Odp.: 8 (*S námi je Hospodin zástupů, Bůh Jakubův je naší tvrzí.*)
Ev.: Jan 5,1-3a.5-16

Středa 24. 3. – ferie

1. čt.: Iz 49,8-15
Ž 145(144),8-9.13cd-14.17-18
Odp.: 8a (*Milosrdný a milostivý je Hospodin.*)
Ev.: Jan 5,17-30

Čtvrtek 25. 3. – slavnost Zvěstování Páně

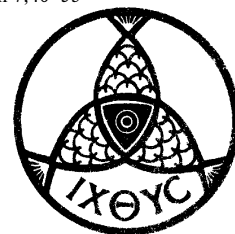
1. čt.: Iz 7,10-14
Ž 40(39),7-8a.8b-9.10.11
Odp.: srov. 8a+9b (*Hle, přicházím, Pane, splnit tou vůli.*)
2. čt.: Žid 10,4-10
Ev.: Lk 1,26-38

Pátek 26. 3. – ferie

1. čt.: Mdr 2,1a.12-22
Ž 34(33),17-18.19-20.21+23
Odp.: 19a (*Blízko je Hospodin těm, kdo mají zkrroušené srdce.*)
Ev.: Jan 7,1-2.10.25-30

Sobota 27. 3. – ferie

1. čt.: Jer 11,18-20
Ž 7,2-3.9bc-10.11-12
Odp.: 2a (*Hospodine, můj Bože, k tobě se utíkám.*)
Ev.: Jan 7,40-53

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 21. 3.	PO 22. 3.	ÚT 23. 3.	ST 24. 3.	ČT 25. 3.	PÁ 26. 3.	SO 27. 3.
Antifona	270	270	270	270	1335	270	270
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	270	271	272	271	1335	271	272
Antifony	363	1151	1167	1183	1336	1214	1229
Žalmy	1137	1152	1167	1183	813	1214	1229
Kr. čtení a zpěv	363	367	370	373	1337	380	384
Antifona k Zach. kantiku	363	367	371	374	1337	381	384
Prosby	364	367	371	374	1337	381	384
Záv. modlitba	364	368	371	374	1338	381	385
Modlitba během dne:							
Hymnus	273	273	273	273	273	273	273
Antifony	273	273	273	273	1338	273	273
Žalmy	1142	1157	1172	1188	1265	1219	1234
Krátké čtení	364	368	371	375	1338	381	385
Záv. modlitba	364	368	371	374	1338	381	385
Nešpory:							
Hymnus	268	268	268	269	1331	1339	268
Antifony	361	365	1161	1177	1332	1340	386
Žalmy	1133	1146	1161	1177	1332	1340	808
Kr. čtení a zpěv	361	366	369	372	1334	1342	386
Ant. ke kant. P. M.	362	366	369	373	1334	1343	387
Prosby	362	366	370	373	1335	1343	387
Záv. modlitba	364	364	368	371	1338	1338	389
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1238	1242	1238

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

P. Piřha: TŘI KŘÍŽOVÉ CESTY

Malá brožurka obsahuje tři křížové cesty. Velkou, kterou je možno rozvrhnout na celý půst a samostatně o jednotlivých zastaveních, kratší, kterou je možno rychle projít a konečně úplně kratičkou, která i v nejspěchanějším dnu připomene všechno, na co bychom neměli zapomenat. Vyšlo v edici Chvilka klidu.

COMDES - Jan Bloudek, brož., A6, 62 stran, 20 Kč

P. Piřha: KŘÍŽ KRISTŮV V DĚJINÁCH LIDSTVA

Publikovaný text vznikl na počátku 70. let jako doprovodný text ke křížové cestě akademického sochaře K. Stádníka, která je pojímána jako dějinný obraz Kristova utrpení v lidstvu. Vyšlo v edici Chvilka klidu.

COMDES - Jan Bloudek, brož., A6, 64 stran, 25 Kč

P. Piřha: VELIKONOCE

Několik zamyšlení nad ústředními body Velikonoc. Vyšlo v edici Chvilka klidu.

COMDES - Jan Bloudek, brož., A6, 64 stran, 20 Kč

P. Stanislav Weigel:**KŘÍŽOVÁ CESTA S MEDITATIVNÍMI OBRAZY**

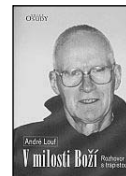
Krátká zamyšlení nad jednotlivými zastaveními křížové cesty, doprovázená meditativními obrazy P. Weigla. Vše na křídovém papíře. Vyšlo s církevním schválením.

Jiří Brauner - Kartuziánské nakladatelství,
brož., A6, 40 stran, 48 Kč

André Louf: V MILOSTI BOŽÍ (Rozhovor s trapistou)

André Louf, trapistický mnich, je téměř 35 let opatem na Mont-des-Cats. Rozhovor, uskutečněný Stéphanem Delberghem v poustevně Dom Loufa, obsahuje svědectví mnišského života, zcela zasvěceného hledání Boha, pokoje, bratrství. Tyto stránky jsou jako by cestovním plánem, v němž mají místo všechna velká dobrodružství člověka: samota, společenství, modlitba, chudoba, poušť, Písmo svaté... Vesměs zkušenosti, ve kterých se zjevuje Boží milost. Vyšlo v edici Osudy.

Karmelitánské nakladatelství,
brož., zúž. A5, 126 stran, 129 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese

www.maticecm.cz

P.P.
147/2002
772 00 Olomouc 2

TZ

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1